

על עול
קבוצת
עין גדי

אביב

מגלין אביב

אפיק מס' 389

ט"ו ניסן

תשפ"ו

6.3.2026

צילום: דניאל ברקאי

בימים אלו מוצגת בחדר האוכל תערוכה מצילומיו של דניאל.

כתובת דוא"ל לאפיק:

Merav.ayalon@gmail.com

Avishaga@ein-gedi.co.il

בכל חודש מפורסם האפיק גם באתר הקיבוץ www.eingedi.co.il

דבר העורכות

תיכננו מאמר מערכת שכולו התחדשות, פריחה ולבלוב - וקיבלנו את התחדשות הלחימה, פריחת המקלטים ולבלוב האזעקות. אבל ברוח האביב, שהוא כולו אופטימיות וצמיחה, ננסה לראות גם פה את הטוב, ואנחנו בוחרות לשים את הזרקור על פריחת הערבות ההדדית והעמקת הקהילתיות.

עין גדי תמיד ידעה לפרוח גם בזמנים קשים. כנראה שאין ברירה כאשר אתה גר במדבר. ממש כמו פרחי המדבר, שצריכים להתאמץ קצת יותר, ולפתח מנגנונים מיוחדים - גם אנחנו מצאנו את הדרכים שלנו לתמוך אחד בשני בתקופות קשות, כקהילה וכבודדים.

נקווה שבדיוק כמו שהאביב קצר, גם המלחמה הנוכחית תהיה קצרה ובניגוד לאביב, שלא תחזור כל שנה.

בינתיים - תהנו מהאביב, הוא לגמרי פה והוא יפיפה, ומקוות שתהנו גם מהקריאה באפיק המוקדש לו.

אירק ואקישג

חברי המערכת:

אלעד קופלר, שר רובל, איתי גורדון, טליה אריאב, אלדד גולן,
רביטל סבג, קרן אור, רפי איילון, יוחאי רוס.
עריכה גרפית: נעמי נדב

צילום: דניאל ברקאי

משולחן מזכירת הקיבוץ ומנהלת הקהילה

האביב מסמן התחדשות, האדמה נפתחת, הפרחים פורחים והאוויר מתמלא ריחות של התחלה חדשה. בטבע וגם בלב – משהו מתרכך, משהו נפתח ומשהו מתחיל שוב. בוא האביב הוא תזכורת לכך שגם אחרי תקופות קשות (החורף הקר) מגיעה צמיחה.

אנחנו שוב במלחמה, העורף הפך חזית, מסיבות הפורים בוטלו, נכנסים ויוצאים מהמקלטים, אבל התקווה בלב היא לאביב חדש של שחרור, לנו ממעגל המלחמות ולעם הפרסי מהמן הרשע של ימינו.

אנחנו מסכמים את חודש פברואר שהיה גדוש בפעילות קהילתית – גולת הכותרת חג המשק כמובן. חודש פברואר הוא חודש האומנות והאומנים של חגיגות ה-70.

חג המשק – התארחנו ואירחנו משפחות, קישטנו את חדר האוכל, התעוררנו לצלילי ההשכמה של שכבת י"ב, גילינו ששלט המספרים נגנב, קיבלנו חולצות, חגגנו בארוחת בוקר קיבוצית, בילינו בהופעה למבוגרים, התפנקנו בקוקטיילים של הרמפה, ציינו את טקס חג המשק בדשא המרכזי, עם זר השנים, קבלת שבת, סרטון ברכות, הופעה של שכונת צרויה ועוד... גילינו מי גנב את השלט והוא הושב למקומו בבטחה, רקדנו עד השעות הקטנות של הלילה לצלילי די ג'יי סולי נואמה במחסן החצר, בקושי הצלחנו להתעורר להפנינג שבת שכלל אומגה תוצרת יחידת החילוץ (שדרך אגב זכו בפרס מצטייני מחוז דרום של משטרת ישראל), טורניר כדורגל, יצירה, משחקים והופעות של ביכורים מגמת תיאטרון, מוסיקה ואומנות. קיימנו סדנת ציור מופשט רב גילאית עם האומן אלעד קופלר שלנו. התחדשנו במיצג כדורים, יצירה קסומה שקמה לחיים ליד בית התה, פרי ידיהן של יוצרות ויוצרים מעין גדי ובניצוחן של יונית ורונית המדהימות.

מוזמנים להגיע ולראות וזו רק טעימה ישנם פרויקטים נוספים בדרך....

לסיום החודש היינו אמורים ליהנות יחדיו בשבת בטיול קהילה חד יומי באזור מערות גוברין – המחצלות כבר הונחו, העוגות כבר נחתכו ואז תפסה אותנו האזעקה וכולם סובבו חזרה הביתה. בתקווה שנוכל לקיים את כל מה שבוטל.

כרגע ניתן להתקהל רק במקלט – עוד מאמץ אחרון ודי, הטיול הבא מתוכנן בטהרן.

בסימן התחדשות והתחלות חדשות גם שרון משה, יד ימיני בשנים האחרונות, מתחדשת בתפקיד חדש.

שרון יקרה – יש תפקידים שאפשר להגדיר במילים, ויש תפקידים שמרגישים בלב.

התפקיד שלך היה מעבר לניהול יומן, מענה לטלפונים או פניות – היית עוגן, נקודת מפגש וכתובת. ידעת להקשיב, לכוון, לפתור, להרגיע ולפעמים פשוט להיות האדם הנכון בזמן הנכון. יש דברים שהם חלק בלתי נפרד מהנוף של עין גדי – ים המלח, יעלים, החום... ויש אותך במשרד (או בספסל בחוץ), עם טלפון ביד ותשובה לכל השאלות.

מי שחיפש מפתח, מי שחיפש תשובה, מי שחיפש מישהו שחיפש מפתח וכולם יודעים שמתחילים אצלך. ובנימה אישית יותר, מכל האנשים בקיבוץ, הייתה לי הזכות להכיר אותך גם מהמקום הכי קרוב. ידעת להזכיר לי דברים ששכחתי, למצוא דברים שאיבדתי, לעודד אותי בימים קשים, להצחיק אותי, לפעמים גם להזכיר לי מה בעצם התכוונתי לעשות או להגיד. היית שותפה אמיתית לדרך ומסורה והייתה לך את היכולת לראות אותי גם כאדם שמאחורי התפקיד.

תודה לך על הדרך המשותפת, על התמיכה, על הסבלנות ועל כל אותם רגעים קטנים שאף אחד לא רואה – והם שעושים את כל ההבדל. אני כבר מתגעגע.

עכשיו את עוברת לתפקיד חדש – ניהול מבואת נחל דוד. תפקיד שידרוש ראייה רחבה, קבלת החלטות, הובלה ואחריות ואני מאמינה בך בגדול.

מאחלת לך בשם כולם הצלחה גדולה, הנאה, עניין, חדות עשייה והצלחות.

ובשתשמעי מישהו אומר "רק שאלה קטנה".... – את כבר יודעת שאין באמת דבר כזה.

שלכם

מ'ה ד'ק'ר

משולחן המגזר העסקי

השבוע זכינו לעצור לרגע את מרוץ העשייה היומיומי כדי לומר תודה בערב הוקרה מיוחד לאנשים שמניעים את גלגלי הקיבוץ.

בתקופה האחרונה, שדרשה מכולנו גמישות, אחריות וסבלנות יוצאות דופן אל מול אתגרים לא פשוטים, ראיתי מקרוב איך המקצוענות והאנושיות של העובדים והמנהלים שומרים על עין גדי איתנה. עבורי, אין באמת הפרדה בין ה"מגזר העסקי" לבין ה"קהילה" – כולנו רקמה אחת שפועלת יחד, והכוח שלנו טמון באמון ובערבות ההדדית בינינו.

אני גאה להוביל מערכת שבה העובדים והמנהלים הם הלב הפועם של המקום, ובחרתי לשתף כאן את דברי הברכה שנשאתי באותו ערב, כהבעת הערכה עמוקה לכל אחת ואחד:

"ערב טוב לכולם,

כיף לראות את כולכם כאן – אנשים שמחזיקים את עין גדי ביום-יום, בעבודה שנעשית הרבה פעמים בשקט, אבל ההשפעה שלה ענקית.

אני עומד כאן כמנכ"ל המגזר העסקי, אבל הערב הזה הוא של הקיבוץ כולו. בסוף, אין באמת 'מגזר עסקי' מול 'קהילה' – יש מקום אחד. כשאנחנו עובדים טוב יחד, עין גדי כולה מרוויחה.

בשנה האחרונה (ובכל התקופות המאתגרות שעברנו), נדרשנו ל'עוד קצת' מכל דבר: יותר גמישות, יותר אחריות ויותר סבלנות.

נדרשנו להתמודד עם עומסים, עם שינויים שלא תלויים בנו ועם מחסור בכוח אדם – ועדיין לשמור על מקצוענות ועל יחסי עבודה אנושיים ומכבדים. זה ממש לא מובן מאליו.

אז תודה – פשוט תודה:

- **למנהלות ולמנהלים** – על ההובלה, על קבלת החלטות לא פשוטות, ועל כך שאתם מחזיקים גם את הראש וגם את הלב.
- **לעובדות ולעובדים בכל הענפים** – על היציבות, על ההתמדה ועל הידיעה שתמיד יש על מי לסמוך.
- **ולכל מי שפועל מאחורי הקלעים** – בתפעול, בתחזוקה, בתשתיות, בניקיון, במטבח, במחשוב ובביטחון. אתם עושים את העבודה שאם היא לא נעשית – כולם מרגישים זאת מיד.

אני מאמין שהדבר הכי חזק אצלנו הוא לא רק המה אנחנו עושים, אלא האיך. האמון בינינו, האחריות והיכולת לעבוד יחד גם כשלא הכול מושלם. אז לפני שנמשיך לאוכל ולשיחות, תסתכלו רגע סביבכם: זה הכוח של עין גדי. מגיע לכם הערב הזה.

תודה רבה וערב נעים לכולם,

שלח חוארי

צומחים קדימה – כי עין גדי על המפה!

בשבועות האחרונים אני פוגשת שוב ושוב את אותה שאלה מזוגות ומשפחות מכל רחבי הארץ: **“איך זה באמת לחיות בקהילה כמו עין גדי?”**

מאחורי השאלה הזו מסתתר חיפוש עמוק אחר תחושת שייכות וקהילתיות, אחר חינוך איכותי, אחר מרחב לנשום בו ולגדל ילדים בנחת. והאמת? מרגש לראות כמה אנשים מחפשים בדיוק את מה שיש לנו כאן. מתוך ההבנה הזו יצאנו (בעזרתה של אבישג המקצועית והתותחית) בקמפיין שיווקי ממוקד ברשתות החברתיות, שפנה לאנשי ונשות חינוך, לעובדים מהבית ולעצמאים שמחפשים יותר ממקום מגורים – מחפשים קהילה חמה, איכות חיים גבוהה וחיים בלב טבע עוצמתי. החיפוש הזה מתמצה עבור רבים במשפט אחד: **לגור בטבע. לחיות בקהילה.** לא רק סלוגן אלא תיאור מדויק של דרך חיים, כזו שמאפשרת באמת לקחת נשימה.

הקמפיין רץ במשך שבוע אחד בלבד והניב כ-150 לידים ממשפחות ומתעניינים. מאחורי המספרים עומדת מגמה ברורה: עין גדי מדברת לאנשים, והסיפור שלנו רלוונטי מתמיד.

יום פתוח: פוגשים את עין גדי מקרוב

בעקבות ההתעניינות הגבוהה נקיים ביום שישי, 13/3, יום פתוח למשפחות. נציג את הקיבוץ, נשתף בתהליך הקליטה, נסייר בין שבילי הקיבוץ ונאפשר טעימה אמיתית מהחיים כאן: האנשים, החינוך, הנוף והאווירה. המטרה היא לא רק להסביר אלא לאפשר להרגיש.

עין גדי גם בזירה הארצית

בנוסף, השתתפנו ביריד ההזדמנות הלאומי “עוברים לנגב ולגליל”, שהיה הומה אדם. פגשנו משפחות רבות שמחפשות בית – לא רק כתובת. השיח היה רציני, מתעניין ומעמיק, והתחושה ברורה: יש היום פתיחות גדולה למעבר לקהילות חזקות בדרום ובצפון. תודה רבה לרונון ארליך ולמועצה אזורית תמר על ההזדמנות להציג את הקיבוץ לקהל רחב ומגוון ולנעוץ את עין גדי על המפה.

ברושור חדש – לספר את הסיפור שלנו

לטובת הכנסים והמפגשים השקנו ברושור קליטה חדש, מזמין ומדויק, שמציג את החיים בעין גדי בשפה חמה ונגישה כפי שניתן לראות בתמונות.

וכמה מילים לסיום – צמיחה דמוגרפית היא לא רק מספרים. היא חיזוק החוסן הקהילתי, מערכת החינוך, חיי התרבות והעתיד המשותף שלנו.

בתוך העשייה הרבה, אנחנו זוכרים להאמין בתהליך ובדרך שאנחנו סוללים כאן יחד, צעד אחר צעד.

אנחנו ממשיכים לפעול כדי שעין גדי תישאר ותפתח כמקום שמאפשר באמת לגור בטבע, ולחיות בקהילה.

נמשיך לעדכן, ומוזמנים תמיד לשיח, רעיונות ושאלות.

נאלי וצוותי הצמיחה הדמוגרפית

צומחים קדימה - כי עין גדי על המפה!

לחיות ממש בתוך שמורת טבע

עין גדי-הקהילה היחידה בישראל שהיא בלב שמורת טבע. הדבר, המשיקות, הרים והים הם לא יעד לסופ"ש, הם הרקע לחיים עצמם. עין גדי - שורה עם שקט, מרחב ונשימה, חיים שוטפים בסביבה באופן טבעי (רחוק משמע). לא צריך לברוח לטבע, הוא כאן.

קרב-רחוק: המרחק הוא ההזדמנות

אנחנו רחוקים מהמרכז, ובדיוק בגלל זה קרובים. בגלל המרחק האינאנטי הקהילה כאן ממוקדת עם שבו הבדל קרוב מדי. בעין גדי המרחק אינו מובנה - הוא הזדמנות. מתאים לכל! אי... גשמה להפגש על קפה ותמרים אצלנו בעין גדי. טל: 053-334-5245 Natalie@ein-gedi.co.il

תרבות ויצירה כדרך חיים

התרבות הקהילתית היא ה-DNA של עין גדי. המקום, הסיבוב, האנשים - כל אלו הם ההשראה ליצירה מקומית. מהפאב המקומי, הביצה, חדר האוכל, חדר האודיו, ממתח לנאבוב... כל זה, חול'מועד הם סיבה להתנסות ענפה לכל הילדים. כי סיפור טוב הוא סיפור שנחבר ביחד.

לאורך כל השנה, בכל גיל ובמסגרת סגנונות: חיים, מסורות מקומיות, יצירה מנסיות, טיולי קהילה, הצגות ילדים, אירועי תרבות, ספורט וחוגים.

כי עין גדי היא מקום של זיזנות, רענונות, ואנשים שאוהבים להיות דברים קדימה.

אז אם הישגים מקום שבו "משוה קורה", עמאנת, ואסור ללכת לברג'ע לאל קהילה-כרמיה שמשושה כבר מוכנו אידוע.

קהילה זו תרבות

ובעין גדי זו יצירה מתמשכת. לאורך השנה אמנות, חיים, טיולים.

עין גדי לפני כל דבר היא קהילה

קהילה רב-דורית עם שותפות אמנותית, אחריות הדדית ומרחב להיות מי שאמא, בלי רעש מיותר ולבו צורך להסביר את עצמו כל הזמן. כאן חוגים יחד, מתחילים כשצריך, אולם בגרמיים באותו חדר אוכל, וזדעים שיש מי שדואג, גם שלא ביקשות.

מודל הקיבוץ המחדש הוא של עצמאות אישית לצד רגשות הדדית: אתה בונה את דרךך, והקהילה דואגת שלא תצטרך לבד.

עין גדי אינה רק נקודה על המפה, היא בחירה מודעת.

בחירה בקהילה חיה, מגוננת ומתחשבת, במקום שבו מכירים אותך בשם, והילדים גדלים יחד, והגוף מוכן בכל בוקר למה שזה היה לעצור רגע ולבחור אחרת.

אצלנו אנשים לפני הכל

עין גדי זו קהילה. כאן לא גרים ליד אנשים. כאן חיים איתם.

לגור בשמורת טבע לחיות בקהילה

זה לא חלום זו מציאות והוא כבר כאן

אז למי עין גדי מתאימה במיוחד? מסתובב צעירים: שותפות לצנות קהילה, וילדיהן חינוך משפחתי עם מרחב ושייכות. אנשי חינוך: שרוצים להתחלב במסגרת ערכית, קהילתית, עם מקום לזיזנות ולחשיבה חינוכית. עובדים מובילים: ששואפים לשקט, נוח וקהילה שישנו כלאים לאיתת הנבחרת והחיים. זיוסות: בתחומי חינוך, תרבות, קהילה, חירות וזיזנות עצמאית.

ועכשיו לתכל"ס: שכונת הכרמל: שכונת מגורים חדשה שבנוית בימים אלו, עם חנוכה קהילתית, מרחבים משופחים ונוף שקטה להתרל אלו.

קליטה: בתהליך אנשי קושב עם זמן להכרות, לבחירת, ועם ליווי אישי לכל אורך הדרך.

תמריצים: לאנשי חינוך והוראה תמריצי ערבה/אילת

העתיד כבר כאן

זהו תכל"ס מה שחשוב לדעת

החינוך כבחירה ערכית

בעין גדי הילדים זוכים למעטפת חינוכית מלאה מילדה עד י"ב. מטפלת חינוכית שלמה שבויה על פי עקרונות החינוך הקיבוצי והקהילתי: שייכות, אחריות, עצמאות, שיוויון וחיוב עמוק לטבע ולמקום.

ביל הדי: מסגרת חמות, יצירתיות וקשובות, עם למידה חווייתית, יצירה לטבע ושיתופות אמיתית עם ההורים.

מילות עד בנות: חינוך חברתי-בלתי מורמלי: מודרנית, תנועת נוער, מדועד נוער ופעילות רציפה עד גיל 18.

חינוך מורמלי: בית ספר יסודי איכותי, וחינוך אזורי ייחודי עם מנגנון מציאות ואמנותיות. בעין גדי הילדים זוכים ללילות קסומה בחנוך קהילה שמכירה אותם, רואה אותם, ולקחת חלק אמיתי בחינוך שלהם. וזו לא פיסמה, זו פרקטיקה מיישמת.

שמים את החינוך במרכז

בעין גדי החינוך אינו מערכת, הוא בחירה ערכית.

עדכון מתאגיד הסולארי

בימים שבהם כולנו מחפשים אופק של התחדשות, יש משהו מעודד במיוחד בפרויקטים שמתרגמים חזון לתוצאות בשטח.

האנרגיות המתחדשות בקיבוץ הן בדיוק מהלך כזה: שילוב של אחריות סביבתית עם תועלת כלכלית, שמחזק את עצמאות הקיבוץ ואת היכולת שלנו לתכנן קדימה. המטרה היא שעוד לפני סוף העשור יהיה זה אחד משניים-שלושה התורמים המשמעותיים ביותר לתזרים המזומנים שלנו.

פרויקטים בביצוע:

- 1. אנלייט-רביבים** – שדה של 256 דונם סולארי משולב אגירה צמוד לגדר קיבוץ רביבים, בשותפות עם חברת אנלייט. אנחנו מחזיקים ב-42% מהשותפות, ומעבר לדמי שימוש שאנו מקבלים כבר מ-2024 אנו נתחיל לקבל השנה חלוקת רווחים.
- 2. מאגר צאלים** – שותפות 50%-50% עם חברת דוראל. מערכת סולארית של 7.5-8 מגה בתוספת אגירה של 22 מגה. כניסה לעבודות בשטח במחצית יולי 2026, הפעלת מערכת לקראת אפריל 2027.
- 3. אגרו וולטאי** – התחלנו לבחון בחודשים האחרונים הקמת חקלאות משולבת סולארי ואגירה, דרומית לחמי עין גדי. המטרה לנסות ולהגיע ל-80 דונם, במסלול היתר בנייה. יש פה מורכבות סטטוטורית וכן נדרש שילוב בפיתוח המים והחקלאות – על כך בדיווח על החקלאות והמים.
- 4. סולארי על מאגר עין גדי**
- 5. מתקנים סולאריים בתוך הקיבוץ** – כיום מותקנים כ-1.4 מגה המייצרים כ-30% מצריכת החשמל השנתית שלנו. היעד הוא להגיע ל-50%.
- 6. מיקרו גריד (אגירה)** – מקווים להשלים עד סוף השנה בשותפות עם דוראל. מדובר על מתקן של 10 מגה אגירה שיאפשר לנו עצמאות אנרגטית חלקית וחסכון בעלויות החשמל.
- 7. עמדות טעינה לרכבים** – אנחנו במהלך של תפעול העמדות בעצמנו ובמקביל הקמת עמדות טעינה מהירות באן, מהלך שמתעכב עקב דרישה להשלמת היתר בנייה.

מדובר בנושא מאוד רחב ודינמי. הרגולציה מתעדכנת ומשתנה ברמה השבועית ונדרש מעקב ולמידה מתמשכת. יש פה גם אמירה ערכית ובעיקר בחירה של תכנון לטווח ארוך: להשתמש במה שיש לנו – שמש, מרחב ויכולת ליזום, כדי לחזק את עצמאות הקיבוץ ואת היציבות הכלכלית שלו. הדרך משלבת הזדמנויות לצד רגולציה ואתגרים, אבל עם עבודה סדורה ושיתופי פעולה נכונים נמשיך לתרגם את היתרונות שלנו לתוצאות בשטח.

רפי איילון

משתתפים בצערו של

רון ארליך

על פטירת אימו.

תנחומים לרון, מאיה, יותם ועלמא.

חוגגים 70 לקהילת עין גדי - יצאנו לדרך!

קהילה יקרה,

חג המשק שמאחורינו הוא נקודת הזינוק לשנה של חגיגות 70 שנה לקיבוץ עין גדי. השנה הזו עומדת כולה בסימן הקהילתיות שלנו, כשהדגש הוא על האנשים שחברו יחד להיות חלק מהקהילה הזו ולחיות בבית הקיבוצי.

לאורך השנה, עד פברואר 2027, הפעילויות שלנו יציגו את הפנים השונות של הקיבוץ ואנשיו. אלו שעזבו מדינות רחוקות ואלו שבאו מקרוב. כל איש ואישה הוסיפו, נתנו והביאו את ייחודם, ומכך נוצר המארג הזה שנקרא קיבוץ עין גדי. את זה בדיוק אנחנו נחגוג ונציין, כשהקהילה ואנשיה הם השותפים המלאים לעשייה וליצירה לאורך כל הדרך.

לאורך כל השנה הקרובה, פעילות התרבות השוטפת שלנו תהיה ברוח החגיגות. בחרנו בנושאים שישתלבו בתוך חיינו, כשחלקם ירוכזו באירועי שיא וחלקם יתקיימו וילוו אותנו לאורך השנה כולה.

אנחנו מזמינים אתכם לקחת חלק ולחגוג יחד את עולמות האמנות והיצירה, את הספורט והקהילה הספורטיבית שלנו, את הבית והטבע והסביבה שהיא אנחנו, ואת הפנים המגוונות של עין גדי אינטרנשיונל. נחגוג את הקיבוץ שצובר זיכרונות דרך הענפים והמסורות שלו, ואת הילדות והילדים שגדלו וגדלים כאן, במקום הנמוך בעולם.

מחכה לנו שנה של רצף פעילויות הפונות לכלל הקהילה ולכל הגילאים, ושני אירועי סיום מרכזיים: **משחק "המירוץ למיליון"** - חוויה קהילתית משותפת לכלל הקהילה ולכל מי שהקהילה היא עדיין חלק ממנו.

ערב תרבות קהילתי - אירוע שיעלה כמה שיותר מאיתנו על הבמה עם ה"להיטים" של עין גדי מכל הזמנים: השירים, הריקודים והסרטונים שמלווים אותנו 70 שנה.

בואו נחגוג את מה שיצרנו כאן יחד.

שנת 70 שמחה לכולנו!

יובל לוי

מזל טוב

אמיאל פאולין, אשיל, עיזן ונועם
וסבתא יונקי

להולדת מיה, בת לטלי ועדן

מזל טוב

אסיה 9010
להולדת הנינה

נכדה לאורנה ועופר
ובת להילה

מזל טוב

אביר ואליסון ולכל שבט 911-טנק
להולדת הנכדה, בת לדניאל וחן

ברכה לחוגגי השמונים והתשעים - מתוך טקס חגיגות ה-70

חג שמח עין גדי וערב מרגש במיוחד לכם, אלו שחוגגים השנה שמונים ותשעים.

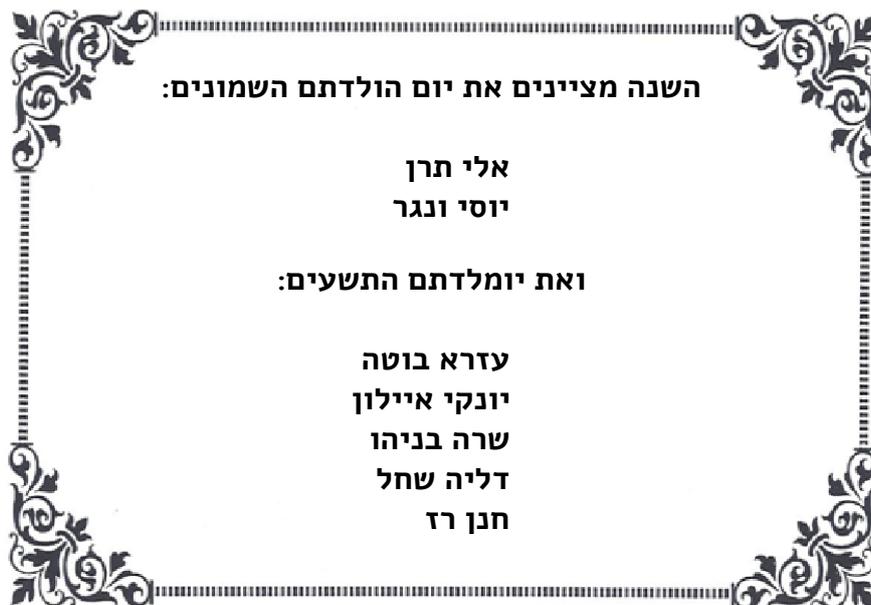
אומרים שאדם הוא תבנית נוף מולדתו, אבל אצלכם זה הפוך - נוף מולדתנו הוא תבנית דמותכם. כל פינה בקיבוץ מספרת את הסיפור שלכם - בענף שניהלתם, בילדים ונכדים שגידלתם כאן, בערכים ובעקרונות שבנו את הקיבוץ.

ולכן, כשאנחנו חוגגים את חג המשק, אנחנו נותנים קודם כל כבוד לשורשים. אתם, חוגגי השמונים והתשעים, אתם הלב, אתם הבסיס, אתם אלו שיצקו את היסודות הפיזיים והרוחניים של היצירה המדהימה הזו שהיא עין גדי. אתם הייתם שם כשהכל היה חלום, קצת אבק והרבה אבנים. קורות חייכם שלובים בדברי הימים של המדינה ושל הקיבוץ באופן שאי אפשר להפריד. ראיתם ימים של צנע ושל בנייה, של קושי ושל יצירה גדולה. העקשנות שלכם והאמונה ביחד הן שהפכו נקודה על המפה לבית חי ונושם.

אנחנו מאחלים לכם בריאות טובה, הרבה רגעים של שמחה, גאווה במי שאתם, במה שיצרתם, במשפחות שמקיפות אתכם. שתמשיכו לראות את הקיבוץ פורח ומתקדם, ושתדעו שבכל פינה כאן חקוקה התרומה שלכם.

תודה על שהייתם המצפן שלנו, תודה על שהקמתם לנו בית.

מזל טוב לכולכם, עד 120 כעשרים!

זמר הגרעינים – מתוך טקס חגיגות ה-70

גרעין **שדמות** – נס הדגל הוא הרים, חלוצ, בנה כאן בית בין הים וההרים. מכריז על עין גדי כישוב של קבע, בין הרים וגיאיות בשמורת הטבע. עובדים ת'אדמה, מסקלים אבנים, קוטפים עגבניות, כך חולפות שתי שנים. חורשים וזרעים בלי שום לאות, הגיעו ל"השלמה" חברי גרעין **רעות**.

עין גדי, עין גדי, איך צמחת בשממה?

**רשימת המלאי נחתמה עם המון אהבה.
כבוד לכל הגרעינים על כל שנה ושנה!**

החברים הראשונים מתקבלים לחברות, עדין אין כביש אך יש גבול בקר. והפיפר נוחת, מביא יולדת, תינוק ואבא, אבא מאשר! נרקמת אהבה בין **שדמות לרעות**, מגיע בשמחה גרעין **ערבה**. מתרגלים לחם וליבש מהרים, ונוקשים בשער חברי גרעין **צורים**. צפונבונים מתל אביב, נחוישים להגשים אידאליים, בצו תנועה הגיעו בתרועה! הדרך מדרום באספלט נסללה, כל שנה שניה גרעין או שנים בקליטה. **היעלים על צוקים** מטפסים בערוגות, ואל החפה בנחל דוד מובלים עוד זוגות. הגבול התרחק במלחמת שבוש, והכביש לירושלים נפתח קבוע. **סער, סלעית** וגרעין **גניגר**, הגיעו לעין גדי מול האתגר. סוף החקלאות, תקופה שעוברת, עצמת התירות כאן מתחברת.

**עין גדי, עין גדי, איך צמחת בשממה?
רשימת המלאי נחתמה עם המון אהבה.
כבוד לכל הגרעינים על כל שנה ושנה!**

עם **שחם ונאות** זה מה שקרה, גרעינים ליצדים אחרים – זו הבשורה. בידי עין גדי הם פשוט "נחטפים", בנאת המדבר הם פתאום מתאהבים. גרעין **עין גדי** מתקבץ ובא, צעירים וצעירות ושמחה רבה! גרעין **אשכול** משאיר חברים, **צרויה** ו**מואב** שמות מההרים. שנת המהפך שבעים ושבע, וחינו משנים סגנון וצבע. בוגרי בן שמן, למודי חקלאות, הגיע גרעין **אשדות לעסק** בתירות. מתבנסים בנים, מתבנסות בנות, מגיע לעין גדי גרעין **עינות**. היו גם כאלה רק עוברי ארח, סימו תקופתם ללא שום כרח. **יעלים** ו**נשב** למצפה שלם, אף חבר או תושב לא נשאר מהם. אך הגרעין הגדול שנשבה באהבות, הם **בני המשקים** שהגשימו תקוות. הקימו משפחות, המשיכו שושלות, ומכאן עין גדי ממשיכה לקלט. המסתורין והמיחדות משכו את הלב, באים להגשים חלומות, במדבר להתישב. תודה לגרעינים על כל שנפון, על הבית שבניתם לנו כאן.

**עין גדי, עין גדי, איך צמחת בשממה?
רשימת המלאי נחתמה עם המון אהבה.
כבוד לכל הגרעינים על כל שנה ושנה!**

ים המות הפחל בלאט ינוע... עין גדי שלנו, הלב של המדבר – הספור עוד נמשך מהיום למחר!

מאובד על פי טקס של חנינה חורש

שמות הכיתות

היי, שלום לכם!
אתם זוכרים, בטח היותר ותיקים כאן, שלכל שנתון נתנו שם?
אז תראו...
אני לא ממש יודע מי בחר את השמות של הכיתות בעין גדי לאורך השנים,
אבל בתור מישהו שרק נחת פה בעשור ומשהו האחרון, זה אשכרה מרגיש כמו רשימה שנכתבה אחרי
התייעצות משותפת של ועדה ייעודית, מורה לשל"ח שמכור לסמי הזיה, פלוס חבורה של ילדים היפר
אקטיביים...

האמת?

זה מתחיל דווקא רגוע: **נשרים, יעלים, עופרים.**

אוקיי, טבע, חיות בר, וואלה, סביר.

אבל מהר מאוד זה מתגלגל לסלט שמרגיש כמו מסלול טיול קולינרי של ארבעה ימים:

מעיון, תמר, ערבה, רותם.

מה אגיד לכם?

מזל שכרם הענבים לא היה פעיל אז,

כי בטח גם היו כיתת צימוק וכיתת חרצן.

טוב, בואו נמשיך במסע.

אז כמו כל קיבוץ טוב, הטבע מתערבב בגיאולוגיה:

דרור, סתם ציפור חמודה,

ואחריו בלי רחמים והכנה מראש:

אשלים, צלף, צוקים, צאלון, סלע.

נשמע כמו רשימת תחנות באיזה מסלול למיטבי לכת.

רק חיכיתי לראות כיתה בשם "סלבדורה מקומית".

נו טוב, נמשיך?

אחר כך עוברים לצמחי ביצה ושיחים: **קנה,**

ואז לקטגוריית "הדיור המוגן של סבתא שלי בבת ים" – **חופים.**

שם שבהחלט נשמע מבטיח בריזה ומים,

אבל בסוף אתה מקבל רק פילינג ממלח מדברי שמקרצף לך את הפנים, ומצעיד אותך, איך לא, לתקופת

הנוה מדבר, ממש גן העדן האבוד.

נווה, נחשול, תומר, צרויה, גפן.

הייתי בטוח שמישהי מנסה למצוא שם מקורי ליעל המחמד שלה, אבל היא לא שמה לב שהיא מתעסקת

במערכת החינוך.

חשבתם שזה השיא? טעיתם!

קבלו את – **ערוגות-נטיפים.**

זה נשמע כמו שם של מופע אור קולי במערות בית גוברין – "הערב במערת ערוגות נטיפים, ניצה שאול

במיטב להיטיה..." כזה?!

ידעתם שבכיתה ז' שינו את השם "בשיתוף עם יישובי הכיכר". וואו! מה זה מרגש!

כאילו יש משבר לאומי שדורש ועדת חירום לשמות.

אחרי זה,

רשימת תחנות ברכבת דמיונית שלעולם לא תגיע לתחנה...

מצדה, יעל, סופה, פלגים, נחלים, שיטים, רחף.

חגיגת ה - 70

כולם נשמעים כמו יישובים שכוחי אל בדרך לשדה בוקר.
אבל למה שהרכבת תעצור?
הנה היא ממשיכה - **רתמים, רכס, רימון, אשד, מצוק, הדס, גשר, מעוף** (מעוף!?) **גדיד, חוטרים...**
חבר'ה, זה כבר לא שמות של כיתות, זה נשמע כמו רשימת טיולים של רשות הטבע והגנים או בנק השמות למבצע צבאי.
הסיום?
המחזור האחרון בעין גדי: **נמר**.
טוב, זו כבר לא רק אירוניה, זו כמעט נוסטלגיה אקולוגית.
בעצם הייתה פה פעם נמרה אחת בודדה, שריד אחרון לטבע פראי שנמוג, ועכשיו הילד משוייך לטורף-על, אבל כזה שנשאר רק בדיכרון...
ובשטח? מלא חתולים וקקי של כלבים.
למי שלא גדל פה, כל העסק הזה מרגיש כמו פרויקט קיטלוג של כל הצומח, החי, המים, הסלעים והמיתולוגיה של אזור עין גדי.
אני לא יודע. אני רק לא מזמן הגעתי.
אבל דבר אחד ברור לי: שאם יוחלט פתאום להמשיך את המסורת, הילד הבא שייולד פה כבר ייכנס לכיתה בשם "כיתת נקודת חן חשודה" או "כיתת אולטרסול מקדם הגנה 45".
וההורים יגידו שזה "ממש מחובר למקום". רק שלא ייקראו לה "כיתת כוננות".
אז לסיום,
נראה שהיה פה די כיף, משוגעים שכמותכם,
ורק נאחל שיהיו פה עוד הרבה ילדים, שנוכל לפתוח עוד הרבה כיתות, עם ובלי שמות, מוזרים יותר, או הזויים פחות, העיקר שנצמח ונחגוג, ונזכה רק לשמחות.

חג משק שמח!

כתיבה: רוני ארליך | עיבוד: אורן רז

אדר

נר זיכרון לחודש אדר

אמנון ורוד	-	14.10.1955	-	13.2.2002	-	א' אדר תשס"ב
הדס שמיר	-	3.12.1947	-	17.2.2018	-	ב' אדר תשע"ח
זאביק רוזנבוים	-	13.6.1936	-	8.3.2008	-	א' אדר ב' תשס"ח
תומר רון	-	26.3.1964	-	15.3.1995	-	יג' אדר ב' תשנ"ה
גדעון כרמל	-	15.9.1936	-	18.3.2023	-	כ"ה אדר תשפ"ג

שיר שכונת צרויה

למרגלות ההר שוכנת
היא נולדה מחניה
את עין גדי מברכת
כאן שכונת צרויה.

בת שבעים מכה עוד שורש
מגדלת באובב
יש בריכה לקיץ וגם
יש בריכה לסתיו.

אין דבר שאין בכלבו
האפיק כבר צבעוני
יש בית קפה ברמפה
וגינת כלבים.

שכונת צרויה פה, אין בה ותק
אבל יש בה ילדים
תסגרו ת'חלונות
כי את המנגל מתניעים.

חם בקיץ, חם בחורף
מטיילים בה יעלים,
קלנועית ואופניים
יחד בשבילים.

החינוך פה בגבוה
יש גם חדר חבילות
אין בית ספר כשיש גשם
וגם לטאות.

זו בועה כה מיוחדת
נוח לקבל פה גט
ומצאתי לי גם פורום
בקהילנט.

שכונת צרויה פה, אין בה ותק
אבל יש בה ילדים
עוד שנים יפות של נחת לעין גדי מאחלים.

אייתי גורדון וטליה אריאק

שמחתי לעזור | נתנאל אלקר

אביב ופריחות

האביב עונה מדהימה, על זה אין ויכוח. אבל אני לא מעוניינת לכתוב כאן על פרחים ציפורים והתחדשות. אני רוצה לכתוב על פריחות. אבל לא פריחות נחמדות, אלא פריחות ואלרגיות שמגיעות בעיקר באביב. משום מה הגוף שלי בהזדהות יתרה עם הגן הבוטני וכל אביב הוא מחליט להפציץ בשלל פריחות.

בהתחלה נבדקתי, רק כדי לגלות שאני לא אלרגית לכלום (לפחות לא לשום דבר שבודקים) - לא אבק, לא צמחים ולא חיות (וכן שאלתי, אבל אין בדיקות אלרגיה לאנשים, גם אם הם מעצבנים ממש). אז החלטתי לפנות למערכת החיסונית שלי ישירות. בהתחלה בדרכי נועם. ניסיתי להרגיע אותה עם מדיטציות, התרחקתי ממקומות שטופי סטרס, כמו חדשות ואסיפות קיבוץ. שמעתי מוזיקה של פכפוכי דולפינים - זה לא עזר.

ואז חשבתי לעבוד עם המערכת (if you can't beat them..) ונכנסתי למצב כוננות יחד איתה נגד האויב המשותף.

ממש נתתי משמעות חדשה לקמפיין "את לא לבד" וכמו בכל התרעה על מלחמה עשיתי את ה best שלי - וקניתי 2 מארזים של נייר טואלט. ניקיתי את הבוידם ואפילו הגשתי בקשת רישיון לנשק (שבאופן הזוי גם התקבלה) - אבל היא לא התרשמה והמשיכה בכל הכוח.

לא נותרה לי ברירה ולמרות שאני אישה לא אלימה (רק מילולית לעיתים) נלחמתי בחזרה. הקרב לא היה פשוט ככה זה כשהאויב מבית..

ניסיתי תמציות פרחים, שינוי תזונה ואפילו טיפול קונבנציונלי, ניסיתי לעשות ספורט ואז גם ממש עשיתי - אבל כלום לא השתנה.

כנראה בהגיון שלה - פריחה תציל ממוות. וכיסוי המרפק שלי בנקודות אדומות זו תגובה ראויה ואף הגיונית כדי למנוע ממני מוות בייסורים קשים.

אז נכנעתי הרמתי דגל לבן למול המערכת החיסונית שלי ובין שיעולים פריחות ונזלת כרונית חירחרתי - "עשי בי כרצונך" ואכן היא עושה.

פואנטה - "לא לפנות אליי" הוא לא רק ציטוט משיר של נסרין הוא גם הגישה של המערכת החיסונית שלי באביב. לכן אם פספסתם את פריחות האדניום או הקטוסים בקיבוץ אל ייאוש, תמיד תוכלו לבהות לי במרפק.

צילום: דניאל ברקאי

צמיחה בהילוך מהיר | קרן אור

כשאני חושבת על האביב בעין גדי מיד עולה במוחי השיר הנוגע ללב של דוד גרוסמן:

"יש רגע קצר בין אדר לניסן

שהטבע צוהל בכל פה

הוא שופע חיים

שיכור ומבושם -

איך שיופי יכול לרפא!"

השיר המקסים הזה, שמפאת קוצר היריעה ציטטתי רק את תחילתו, נכתב מתוך כאב עצום אבל הוא הולם מאוד את האביב הקצר של ים המלח שהשנה התפרץ לחיינו בעוצמה אדירה. זה לא קורה כל שנה, ויש שנים שחונות שהוא מכזיב. אבל כשהאדמה היבשה סופגת מספיק גשם, האוצר הבלום שחבוי כאן בקרקע, בדמות "בנק זרעים" כפי שהוא מכונה בז'רגון המקצועי, פורח כולו בבת אחת ומכסה את האדמה בירוק ובפריחה משגעת.

הפריחה המשגעת והמשוגעת הזאת קצרת מועד ותוך זמן קצר היא תעלם, הצמח יתייבש והמדבר יחזור למדבריותו.

לפתע זה היכה בי. מה זה אומר בעצם? זה אומר שהצמחים האלו חיים את החיים בהילוך מהיר מאוד. בשבועות הספורים של האביב המדברי הם צריכים להספיק לנבוט, לצמוח מספיק כדי להפריח פרחים. לעבור האבקה ולייצר פירות וזרעים שיצטרפו לבנק הזרעים המקומי ובשאיפה שיזכו לצמוח בעצמם בשנים הבאות, מה שלצמחים חד שנתיים אחרים לוקח מספר חודשים.

איך הם עושים את זה? הם ממש מזדרזים!!

הזרעים מחכים באדמה לגשם. הם יכולים לחכות גם שנים רבות. לפעמים גם יש מעכבי נביטה המעטפת של הזרע כדי שהזרע לא יקפוץ ויינבט אחרי כמה טיפות, כי אנחנו יודעים היטב שלפעמים הגשם הבא לא כל כך קרוב. הוא ינבוט רק אם ירדה כמות מספקת של גשם. כשזה קורה, תוך זמן קצר מאוד, אפילו מספר שעות, הזרע נובט והצמח מתחיל לצמוח במהירות שיא.

לצמחי המדבר האלה אין שאיפות גבוהות. הם צמחים קטנים ונמוכים. מספיק להם להצמיח מספיק "חומר ירוק" כדי להצליח לייצר פרחים. הם מתרכזים במטרה ולא מתפזרים בהשקעה על עלים גדולים, או קוצים להגנה מפני אוכלי עשב.

תוך שבוע או קצת יותר הצמח כבר מתחיל לפרוח, ורצוי גם להרבות בפרחים בבת אחת. עכשיו צריכה להתרחש האבקה כדי שיתפתחו פירות וזרעים. צמחי המדבר האלה לא בררניים. הם מהמרים על מאביקים שגם הם אינם בררניים כמו דבורים, זבובים או חיפושיות. אבל שיא היעילות היא האבקה עצמית. הפירות והזרעים מתפתחים במהירות גדולה מאוד. לפעמים אפילו תוך ימים ספורים.

זהו, הצמח עשה את שלו. עכשיו הוא יכול להפסיק למהר, ולחכות בשקט להתייבשות ולמוות. את ההשקעה שלו הוא כבר עשה והפקיד את הירושה שלו לבנק הזרעים המקומי.

מגזין אביב

צילום: אלדד גולן

יש מזג באוויר | רביטל סבג

הצפייה לבלתי צפוי – על האביב ופגישות מפתיעות

אצלנו בעין גדי, המילה אביב נאמרת עם חצי קריצה. בזמן שבשאר הארץ משוררים כותבים על ניצנים ביישנים, אצלנו העונה הזו היא כבר קיץ לכל דבר. השמש קופחת, האוויר מתחמם, והמעבר העדין שבין העונות נבלע בתוך החום המדברי המוכר.

מזג האוויר הזה, והעובדה שאנחנו חיים למעשה בתוך לב פועם של שמורת טבע, מזמנים לנו את אחד הדברים הכי קסומים שיש לעין גדי להציע: רגעי המפגש עם הטבע. ההליכה התמימה ביותר על השביל יכולה בשנייה אחת להפוך למפגש אינטימי עם הטבע הפראי. קחו למשל את השבת בבוקר ההיא, כשיצאתי לפעולה הכי בנאלית שיש: להשליך את האשפה. הרמתי את הראש לשנייה אחת, ושם הוא היה – ינשוף מטורף, פוקח עליי זוג עיניים ענקיות מתוך העץ, בוחן אותי בשקט פילוסופי שעצר לי את הלב.

או את אדום החזה, אותו פגשתי בחורף שעבר ממש בכניסה לאולם המופעים. הוא מוגדר כ"ח.ח" (חורף וחולף) – כתם צבע עז וקטן שברח מהקור האירופאי, עומד גאה על ענף בעץ והביא איתו דרישת שלום מארצות רחוקות.

יש את המפגשים הליליים, אלו שבהם החושך של המדבר מטשטש את הגבולות בינינו לבינם. לא אשכח איך עליתי באישון לילה במדרגות המחרות את מגרש החניה התחתון לרחבת חדר האוכל, ופתאום חסמה את דרכי צללית כבדה. דורבן, בגודל של בית, עלה לו במדרגות בנחת, מדרגה אחרי מדרגה. הוא צעד שם בכזה ביטחון, כאילו הוא חבר קיבוץ שהולך לחד"א.

צילום: רביטל סבג

השבילים שלנו עמוסים בזיכרונות של חיות בר. יש את השועלים, אלו שמזכירים לי נשכחות את הימים שעוד היה לנו כאן מגרש כדורגל, והייתי רצה או הולכת לצידם. יש את הרגע ההוא, שקשה להאמין לו עד שרואים אותו בעיניים: אשכרה להקת זאבים שלמה שפגשתי סמוך לש.ג. הישן. פרא טהור, אצילי, שמזכיר לך בן רגע מהם הכוחות האמיתיים ששולטים בוואדיות שסביבנו.

המפגשים הללו הם התזכורת הכי יפה לזכות שלנו לחיות כאן.

אנחנו לא רק תושבי עין גדי; אנחנו חברים בקהילת חיות הבר בטבע שלנו.

בכל פעם שאני עוברת שוב באותם מקומות – במדרגות לחדר האוכל, בכניסה לאולם המופעים או ליד פחי האשפה – מתעוררת בי איזושהי ציפייה מתוקה. ציפייה לעבור בדיוק באותו המקום, ולפגוש שוב הפתעה מהטבע.

כי עם שכנים כאלה, תמיד יש למה לחכות.

מסלול עין עוג'ה: המלצה לאביב | דרוך כהן

לקראת האביב, באנו להציע לכם מסלול שהוכשר לאחרונה, מסודר ונמצא יחסית לא רחוק מעין גדי: **שמורת נחל ייט"ב (עוג'ה)**, ליד היישוב ייט"ב. בגלל שאנחנו עדיין ממתינים לשיטפון שיפתח לנו את הבריכות בנחל ערוגות ובנחל דוד, הרשות פתחה את המסלול הרשמי בשמורה (ללא תשלום; הכניסה בין השעות 08:00–16:00). המסלול הוא "הלוך-חזור" מחניון עין עוג'ה אל נביעת המעיין.

מהלך המסלול:

מהחניה יוצאים על שביל מסומן אדום שיורד אל אפיק הנחל וממשיך לאורכו. בדרך חוצים את האפיק כמה פעמים, ובקטעים מסוימים אפשר גם ללכת בתוך המים (תלוי בעוצמת הזרימה). לאחר כ-700 מטרים מגיעים לנביעה עצמה, הנובעת מתוך מבנה בטון קטן, ומשם חוזרים באותה דרך לחניה. לאורך האפיק יש בריכות רדודות, זרימה נעימה בעונה, צמחיית נחלים עשירה ולעיתים גם דגים במים – אווירת "נווה מדבר" בלב הבקעה. המעיין שופע בעיקר בסוף החורף ובאביב; בשנים גשומות הוא יכול לזרום לאורך כל השנה.

איך מגיעים:

נוסעים על כביש 90 צפונה עד שמגיעים לכפר עוג'ה, שם פונים שמאלה לייט"ב (כביש 449). כשעוברים את היישוב ייט"ב לא פונים שמאלה, אלא ממשיכים ישר בכביש קצת משובש אך עביר לכל רכב, עד שמגיעים לחניה שהיא נקודת ההתחלה והסיום: חניון עין עוג'ה (כ-3.5 ק"מ מהפנייה). **בווייז:** "עין עוג'ה".

צילום: דרוך כהן

סטרווינסקי עם דיאגילב – פולחן האביב | אלאס קופלר

”פולחן האביב” היא יצירה מוזיקלית כוריאוגרפית פורצת דרך המייצגת את רוסיה הפגאנית המאוחדת על ידי רעיון אחד והוא המסתורין וההתפרצות הגדולה של כוח היצירה של האביב. איגור סטרווינסקי יצר ביחד עם הבלט הרוסי של האמרגן סרגיי דיאגילב יצירה מודרנית ונועזת, שהגיעה לפריז בשנת 1913 הייתה מרכז העולם המערבי.

העלילה מתארת טקס בשבט פגאני עתיק שבו זקני השבט יושבים במעגל ומביטים בנערות הרוקדות. הם מקריבים את אחת הנערות כדי לרצות את אל האביב בזמן שאנשי הכפר והזקנים חוגגים את בואו. הבלט מגיע לשיאו בהקרבת הנערה שנבחרה להיות הקורבן המקודש.

הבחירה בנושא הזה משקפת העדפה ברורה של העבר הפרימיטיבי על פני העתיד המערבי והיא מתכתבת באופן עמוק עם הגותו של פרידריך ניטשה. עבור ניטשה האביב אינו רק עונה בשנה אלא הזדמנות להתחלה חדשה. זהו כוח החיים הדיוניסי המאפשר להשתחרר.

היכולת הזו להשתחרר קשורה למה שהוא כינה מות האלוהים כלומר שבירת המסורות הישנות כדי לבנות את האדם החדש וערכים חדשים. מדובר בכוח ויטאלי צומח ופורץ שאינו זקוק עוד לערכי הדת אלא מייצר מסורת חדשה משל עצמו מתוך כוח הדמיון והיצירה.

האביב אצל ניטשה מסמל גם את החזרה הנצחית שהיא הרצון לחיים שמופיע שוב ושוב גם כשהם כרוכים בכאב וסבל. בניגוד למושג השמחה הרגיל ניטשה ראה ביצירה כוח מרפא ומרכזי המאפשר לנו לצמוח מתוך הקיום ולהפוך את החיים עצמם ליצירה של עוצמה והתחדשות.

החיוניות הזו היא בחירה שנוגדת את הסבל והמוות לא מתוך שמחה פשוטה אלא מתוך עוצמה פנימית. האסתטיקה של המופע בעיצובו של ניקולס רוריך שהיה מומחה לטקסים עתיקים ולפולקלור, מביאה לבמה את התרבות הפגאנית הקדומה של רוסיה. התפאורה משתנה בין שני חלקי הבלט כאשר הראשון בהיר ופסטורלי ואילו השני שהוא החלק שבו מקריבים את קורבן הנערה הופך לאפל ומסתורי.

לצד רוריך הבלט הרוסי משך אליו יוצרים ענקיים כמו פבלו פיקאסו ז'ורז' בראק וקוקו שאנל. אחד המאפיינים המיוחדים ביותר ביצירה הוא הרכב הנגנים הגדול מאוד שמצליח להעביר את אותה התפרצות של כוח ויטליות ומסתורין של האביב.

קצת על דמויות המפתח מאחורי היצירה

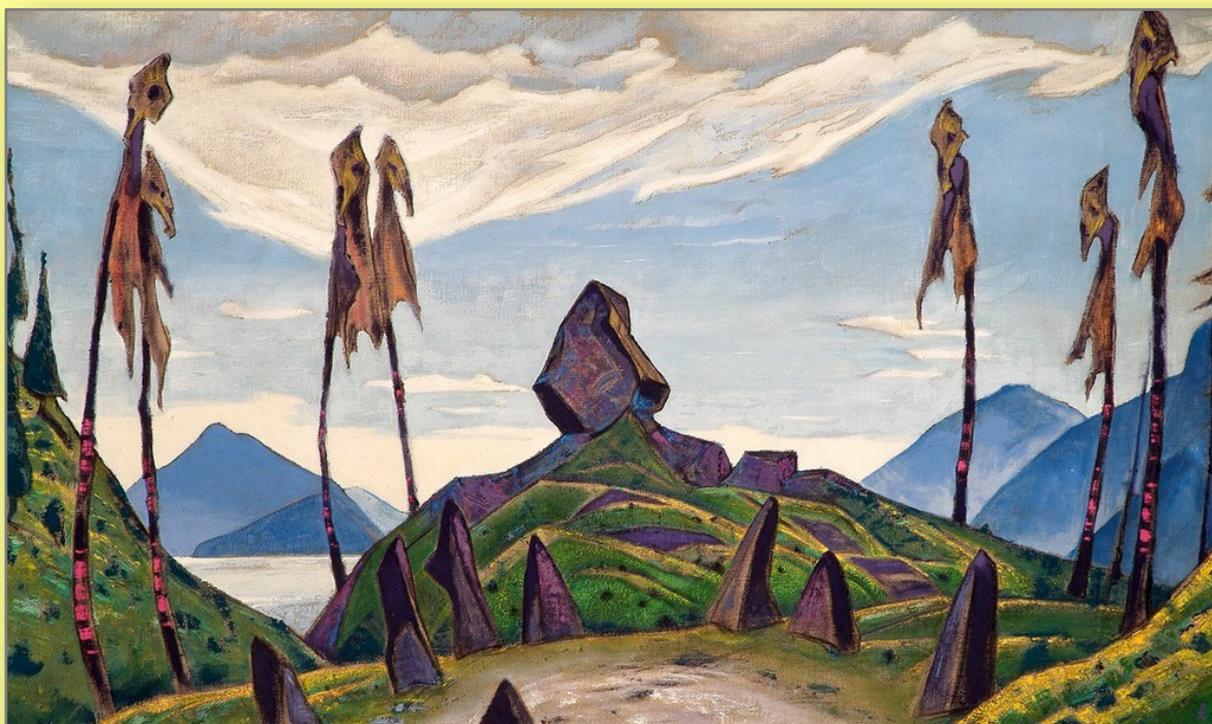
איגור סטרווינסקי מלחין רוסי מהמשפיעים ביותר במאה ה-20. נודע בזכות המקצבים המורכבים והשימוש הנועז בתזמורת. ”פולחן האביב” נחשבת ליצירה ששינתה את פני המוזיקה המודרנית.

סרגיי דיאגילב אמרגן אמנות רוסי והמייסד של להקת ה”בלט רוס”. הוא חיבר בין מוזיקה, מחול ואמנות פלסטית ואיחד תחת קורת גג אחת את גדולי היוצרים בעולם.

פרידריך ניטשה פילוסוף גרמני שהגותו השפיעה עמוקות על האמנות המודרנית. הוא האמין בכוח היצירה ובוויטליות של החיים וראה באמנות כלי מרכזי להתעלות מעל הסבל האנושי.

ניקולס רוריך צייר וחוקר תרבויות רוסי שהיה מומחה לפולקלור עתיק. הוא עיצב את התפאורה והתלבושות של היצירה והעניק לה את המראה הפגאני והקדמוני הייחודי לה.

מגזין אביב

מעבודתו של האומן ניקולאי רוריך

היסטוריה על היסטוריה

האביב שנדם והשחר שעוד יבקע: מיאן הוס ועד פראג 1968

המושג אביב הפך מאז 1848 למזוהה עם המאבק לרעיון הלאומיות. אותו גל של מרידות אירופיות שזכה לשם הגרמני המקורי Völkerfrühling (אביב העמים) נטבע כסמל לזכותו של עם להגדיר את עצמו.

גם צ'כיה הייתה חלק בלתי נפרד מההתעוררות הזו ובשנת 1848 פראג הפכה למוקד של תסיסה לאומית צ'כית שדרשה שוויון זכויות וחירות בתוך האימפריה האוסטרית. זה היה הרגע שבו הלאומיות הצ'כית הפכה מרעיון תרבותי לתנועה פוליטית מודרנית ובוועטת והשימוש במושג האביב נטמע עמוק בזהות הצ'כית כהבטחה להתחדשות שבסופו של דבר תתפרץ שוב בעוצמה אחרת לגמרי באביב של פראג ב 1968. בשל מיקומה במרכז אירופה צ'כיה עברה לאורך ההיסטוריה ידיים של מלכי קיסרים ומעצמות ולאורך כל שנות קיומה היא נאבקה על זהות עצמאית ובמשך מאות שנים גם הצליחה בכך לא רע.

השורשים שהולכים אחורה: יאן הוס והאמת: אצל הצ'כים השורשים של המאבק הזה הולכים הרבה לפני 1848. זה מתחיל עם יאן הוס המהפכן הלאומי הראשון שלהם. הוס לא היה מהפכן קלאסי מהסוג הלוחם. הוא היה איש אקדמיה רקטור אוניברסיטת פראג אדם של ספר ומילה. הוא הפך לסמל של עצמאות האומה עוד במאה ה 15 דווקא כי הוא בא מהעולם הרוחני והאינטלקטואלי. הוס לא רק דיבר על אמונה הוא נאבק על הזכות של הצ'כים לשפה ולזהות שלהם מול כוחות חיצוניים כופים. הוא נשרף על המוקד בגלל רעיונותיו והמרידה הלאומית שהצית הפכה לאחד הסמלים המרשימים והעצובים בהיסטוריה כזה שמלווה את צ'כיה עד היום.

1968: האביב של פראג ודובצ'ק: הקפיצה הגדולה בזמן מביאה אותנו ל 1968 למה שמכונה האביב של פראג. שם פגשנו את אלכסנדר דובצ'ק. בדומה להוס גם דובצ'ק היה לכאורה האנטי תיזה של מהפכן. איש מנגנון אפרורי לא הטיפוס הסוער מהכרזות. אבל האיש הזה היה מהפכן אמיתי בדיוק כמו יאן הוס וכמו צ'כים רבים וטובים לפניו. הוא ניסה ליצור סוציאליזם עם פנים אנושיות וגרם לעולם כולו להאמין שמחר יכול להיות אחרת. האדוות של האביב הזה היו עולמיות. כולם קיוו שהצ'כים יצליחו לעמוד מול הדב הרוסי ולנצח.

השיר שחרג מגבולות המרידה: פסטיבל הזמר 1971: האביב של פראג הפך לאחת המרידות הלאומיות העצובות והמרשימות ביותר סמל כה חזק שבשנת 1971 עלה זמר ישראלי מוכר על במת פסטיבל הזמר והפזמון וביצע שיר שנקרא פראג. אריק איינשטיין ושלום חנוך בעצם המחישו עד כמה האביב של פראג היה ועודנו אירוע שחרג מגבולות המרידות הלאומיות כנגד הדב הרוסי.

"כמו תצלום ישן מצהיב
עיר של רפאים מטיילת
לרגלי דובים חירשים
ובצווארה המאכלת.
את פתחו איש לא יוצא
ריח גטאות מלוח
מקצה ועד קצה
על פני העיר נישא ברוח."

"איך על פראג שחר לא בקע
בשלישית כלה כוחו
איך נדם קול כיכר הומה בחג.
שיר שחלמתי על פראג
שם השחר עוד יבקע." (מילים ולחן-שלום חנוך)

ההיסטוריה של צ'כיה מלמדת אותנו שהאביב הוא לא רק עונה הוא מצב צבירה של אומה שלא מוותרת. היום בדרך זו או אחרת אולי אנחנו עדים לאביב האיראני וחשוב לזכור כמו בפראג 1968 או בכיכר טיאננמן 1989 שהתקווה והרצון לחופש נשארים שם גם אחרי שהטנקים דרסו. ואולי השאיפה לחירות היא בבחינת אביב תמידי?!

אירק איילון

היפה והאכזרית שבעונות: בין אביב-עתיד ואביב-הווה

בשתי מילים: יפה ואכזר. זה נכון באופן חוצה זמנים ומקומות, אבל בעין גדי זה ברור כשמש מסנוורת של חודש מרץ. זה קשור בכך שלאביב יש נטייה להתקיים בשני מצבים מרכזיים: בעתיד ובהווה. בעתיד, הוא מסמן איזו הבטחה, צמיחה שלבטח תבוא, התחדשות שמזוהה עם טבע העולם והאדם. "באביב היא תשוב בחזרה", או כמו שמיכה שטרית שר ("באביב", 1998):

נַעֲבֹר אֶת הַחֶרֶף וְאַחַר כֵּן נִרְאֶה, בְּאֶבִיב / בְּאֶבִיב / בִּינְתִים שֶׁבַּ תַּחַת עֵץ הַקְּלִמְטִינֹת / זֶה עֹנֶתִי, עֹנֶתִי / קִבַּל אֶת הַדִּין זֶה נֹפֵל מִלְמַעְלָה / תִּחְשַׁב שְׂזָה גֶשֶׁם, תִּחְשַׁב שְׂזָה חֶרֶף, וְאַחַר כֵּן נִרְאֶה / נַעֲבֹר אֶת הַחֶרֶף וְאַחַר כֵּן נִרְאֶה / בְּאֶבִיב, בְּאֶבִיב, בְּאֶבִיב / בְּאֶבִיב אֲנִי אֲלַבֵּשׁ חֲלָצָה לְבָנָה / וְאַחֲצָה אֶת הָרְחוּב כְּמוֹ מֶלֶךְ....

המחשבה על האביב מאפשרת להתמודד עם קושי משתק של הכאן ועכשיו, קושי שאפשר לדמיין כחורף, כגשם, שאחריו לבטח יבוא אביב. האביב נמצא באזור ה"אחר כך נראה", עתיד קרוב ומנחם בגוף ראשון רבים, שם אפשר לפנטז בקטן על חולצה לבנה, על חציית רחוב בראש מורם.

אבל האביב-של-ההווה יותר בעייתי. יש איזה פער בין ההבטחה שהוא נושא והחמקמקות הבוגדנית שלו. בשירה ההודית הקלאסית, האביב כמעט תמיד מופיע בתור האויב של האוהבים המתגעגעים זה לזו: ריחות הפריחה האינטנסיביים מעצימים את הגעגוע, הרוח המלטפת נחוות בעוצמה מכאיבה, קרני הירח הקרירות שורפות את העור. הנה דוגמה אחת מבין רבות לבית שיר כזה מתוך מחזה מהמאה ה-17 מדרום הודו, בו הדובר עורג לאהובתו הבלתי מושגת:

מִיֵּלָא שְׂאֵל הַתְּשׁוּקָה מְעַנָּה אוֹתָם: גּוֹפּוֹ נְשָׂרָף וְאִין שׁוּם דְּרָךְ חֲדָשָׁה לְהַעֲנִישׁ אוֹתוֹ. / וּמִיֵּלָא שְׂהֵיִרַח לֹא חָס עֲלֵיהֶם, חוֹשֵׁב לְעַצְמוֹ בְּגֵאָוָה שְׂלִנְצַח יְהִי עֲשׂוֹי אֶלְמֹת. / אֲבָל אֶתָּה, אֶבִיב? אַח שְׂלִי / אֶתָּה רַק בֵּן חֲדָשִׁים, תִּינוּק לִידָם / וְעִדִּין אֶתָּה מַעַז לְעַנּוֹת / אֶת לֵב הָאֶהוּבִים בְּדַרְכֵיכֶם (נלהצ'ריטם, 4.3).

(שתי הערות לקריאה-1. אל התשוקה נשלח פעם להפריע לאל שיווה, שהיה עסוק במדיטציה אינטנסיבית, וירה בו חץ עשוי פרחים: שיווה פנה אליו בזעם, פתח את עינו השלישית, ושרף אותו. מאז, לתשוקה אין גוף... אגב, שיווה הספיק לראות את האלה פארווטי כשפקח את עיניו, וזה הספיק כדי שיתאהב בה ויחדול מסיגופיו, שאיימו לכלות את העולם. 2. לובן הירח מזוהה הרבה פעמים עם נקטר האלמוות).

האביב נושא עמו הרבה כאב: העוצמה שלו חזקה מדי, הוא מענה את הלבבות. זה קשור באינטנסיביות הטבעית שלו, ואולי גם בכך שכל הזמן קיימת ברקע הידיעה שהוא יחלוף. הוא רק בן חודשיים (בעין גדי, אולי חודש...). האביב-הווה כל הזמן עומד להסתיים. הוא גם מתנגש חזיתית עם האביב-עתיד: בניגוד להבטחה המנחמת לפיה בכל שנה ילבלב האביב, אביב-הווה מנכיח את העובדה שהחיים האנושיים לא עובדים רק במעגלים-הם עולים ויורדים, וגם נגמרים. כך כתב המשורר טוביה ריבנר, שזכר על בשרו את האביב האירופאי הפריך מילדותו לפני השואה, על האביב הארץ הישראלי ביושבו בקיבוץ מרחביה בערוב ימיו. (בערבוביה הזאת של קור וחום, מתוך *פרשת הדרכים*, 2015).

בְּעֶרְבוּבִיָּה הַזֹּאת שֶׁל קָר וְחֹם / שְׂהַחֲזָאִים קוֹרְאִים לוֹ אֶבִיב, / הָאוֹר מִתְחִיל לְהִתְקַשׁוֹת, / הַצֵּל נַעֲשֶׂה פְּחוֹת שְׂקוּף, / הַצִּפְרִים נְדִירוֹת יוֹתֵר, / נְדִירָה יוֹתֵר שִׁירְתוֹן, / צָרְצוֹר שֶׁל מְסוֹר נִשְׁמָע / וְקוֹל אֲזַעְקָה בְּבָבִישׁ, מִתְרַחֵק, / לְבִנְיָנִי-הַכְּרוּב כְּמוֹ נֶצְנִים / בָּאוּ גְלִים גְּלִים רוֹקְדִים עַל הַדָּשָׂא, / חוֹלְפִים עִם הָרוּחַ / וְלִמְעַט פֶּה אֶחָד וְשֵׁם אֶחָד, / נַעֲלָמִים / כְּמוֹ בְּזַקְנָה זֶה אַחַר זֶה: / דְּבָרִים שְׂהִיוּ נוֹכְחִים, / פְּנִים שְׂהִיוּ נוֹכְחוֹת, / אֶקְבּוֹת שְׂהִיוּ, / מְרֹאוֹת, רִיחוֹת, קוֹלוֹת. / וְהַעֲיִנִים מִתְכַּסּוֹת דֵּק שֶׁל עֶרְפֶּל.

זה האביב-הווה המעורבב במלוא תפארתו (וד"ש ללבניני הכרוב, הפרפרים הלבנים שגם בעין גדי מסמנים יותר מכל את היופי והאכזריות של האביב).

טליה אריאק

ושאינו יודע לשאול – שאלה 1, 16 תשובות (ועוד אחת...)

האביב בפתח. וכדי להרגיש תחושה אותנטית של פריחה ולבלוב, פנינו לקטנים הקצת גדולים ממועדונית יעלים (ולעוד אחד שמלבלב ופורח כל השנה).

כשאומרים לי אביב אני חושב על....?

שני כהן	- אביב של כישרונות
בר ספיר	- זה שהשמש ממש חמה
עלמא גורדון	- פריחה ועל כך שהשנה מסתיימת (כי יש לי יומהולדת) ושאיני עוד קצת גדלה.
תהל רומדי	- שהחג מתקרב
איה אל עמרני	- שהפרחים פורחים
עברי חופש	- שזה שם של ילד
פלג מיזליק	- שיש פסטיבל בתקופה הזאת
עומר אלבז	- שדה עם פרחים ושמים כחולים
עברי סטולר	- שדה ירוק
שיר ארז	- פריחה ושהכל ירוק ויפה עם הצמחים
עידו סטולר	- הניקיונות של חג פסח
לאו	- האותיות של המילה אביב
טל דוברון	- שחם
יותם דוברון	- שלמנהלת פסטיבל האביב קוראים אביב
עומרי מזרחי	- אביב של כישרונות
ליאם אלבז	- המורה אביב
אליעזר (צ'יטה) מנדלבוים, בן 74	- שפעם הכלניות היו אדומות וגם אנחנו

איתי גורדון

האביב שייך לצעירים - לפחות בתיאטרון | אריק גוטלר-אופיר

התיאטרון, כפי שאנו מכירים אותו היום, התחיל לפני כ- 2,500 שנים בחגיגה של הוללות ושמחה. היוונים העתיקים, עליהם השלום, חשבו שראשית האביב זו תקופה מצוינת לכנס אלפים מהאיים הרבים, אל העיר הגדולה, כדי להלל את אחד האלים האהובים באולימפוס, דיוניסוס. הם בחרו את תחילת האביב, זמן שבו הים מתחיל להירגע ואפשר לקיים כינוס גדול, המניח שההנאה המרכזית של האלים באולימפוס היא לצפות בבני האדם מעלים הצגות תיאטרון.

מטריד לחשוב שאם היינו בוחרים בדרך ההיתיוונות, בעת הכיבוש ההלניסטי המוצלח של הארץ, יכולנו לקיים היום פולחן דתי במסגרת פסטיבל תיאטרון עליז, במקום בימי צום, תענית וחסימת כביש 4, עם גישה המניחה שאלוהים מעדיף לראות את מאמיניו זורקים חיתולים מלאים בכל טוב על חיילים במדים, על פני רן דנקר מכבב במחזמר "קברט".

האל דיוניסוס, שנולד מאם בת הארץ ומהאב השמיימי - זאוס אל האלים, סימל עבור היוונים את עונת המעבר, את הגפן, היין וכפועל יוצא מהם: את חיי השתייה ד'לא-ידע ואת עולם האומנות. על כן, לכבודו המציאו היוונים את שיטות ההצגה הנהוגות עד היום: הטרגדיה והקומדיה.

חוקר התיאטרון נורת'רופ פריי הסביר שהאביב הוא הייצוג המתאים ביותר להבנה של קומדיה רומנטית: זוג צעירים מנסים לממש את אהבתם, רק שביניהם עומד נציג דור המבוגרים ומונע זאת מהם. רק אל דאגה, מבקש מודל הקומדיה, האיום יוסר ואהבת הצעירים תנצח. זוהי עונת האביב, מרחב זמן של צעירים מלאי שמחה, הגוברים על נציגי העולם הישן, המבוגרים הקפואים והשמרנים. פריחה חדשה מתגלה.

אולי במציאות לפעמים העולם הישן והשמרן, מסרב להתחלף, אבל בתיאטרון כבר רואים אופק חדש.

* אריק הוא רכז מגמת תיאטרון בביה"ס האזורי

אביב – להפוך חמץ לצמח | טארה קורל דהאן

יש משהו בעונות השנה שתמיד מסקרן אותי. אולי כי את דרכי המקצועית התחלתי בלימודי מיסטיקה ורוחניות, מתוך רצון להבין איך תרבויות שונות פוגשות את מחזורי החיים. בהמשך, בתואר שני בטיפול באמנות ובהסבה לפסיכולוגיה, גיליתי שהמיתוסים והטקסים העתיקים אינם רק סיפורים – הם מפות של הנפש.

בשנים האחרונות אני חוקרת את המפגש הזה – בין רוח לאדמה, בין סמל עתיק לתהליך פסיכולוגי חי, בין יצירה בידיים ליצירה פנימית. בסטודיו ובמפגשי גינון טיפולי אני רואה שוב ושוב איך מה שקורה בקרקע קורה גם באדם. זרע זקוק לחושך כדי לנבוט, אדמה צריכה אוורור כדי להצמיח, וגם אנחנו.

והנה שוב מגיע האביב.

במסורות קדומות האביב לא היה רק עונה יפה – הוא היה שער, רגע קוסמי שבו האור והחושך שווים ומשהו נפתח בין העולמות. באירופה העתיקה הדליקו מדורות כדי "להחזיר" את השמש. בשבטים שונים קברו חפץ ישן באדמה כסמל למוות וללידה מחדש. ביפן חוגגים את פריחת הדובדבן בידיעה שהיא תימשך ימים ספורים – יופי שנולד כדי להיעלם. וביהדות – האביב הוא יציאת מצרים, מעבר מהמצר אל המרחב.

אם נביט דרך עץ הספירות בקבלה, התקופה הזו קשורה להתגשמות – למלכות. הרעיון יורד לקרקע והאור פוגש חומר. ברפואה המסורתית האביב קשור לכבד – האיבר שאחראי על ניקוי ועל זרימה. הכבד הוא איבר של תנועה: הוא יודע לסנן, לשחרר ולהחזיר זרימה לדם ולחיים. כשיש חסימה באזור הזה מתעורר כעס, אי־שקט ותחושת תקיעות; כשיש זרימה מתעוררת יצירתיות, תעוזה ובהירות. הכבד, במובן הזה, הוא איבר של מעבר – של שחרור רעלים פיזיים ונפשיים כאחד.

יונג כתב על הארכיטיפ של המוות והלידה מחדש – תנועה מחזורית שחוזרת בכל תרבות. בנפש זהו החלק שנכנס לתקופה חשוכה כדי לשוב אחרת. האביב הוא רגע שבו הלא־מודע מתחיל לעלות לפני השטח: רצונות חדשים, תסיסה, אי־שקט עדין.

אולי לכן אנחנו מנקים בפסח. החמץ בקבלה אינו רק בצק שתפח, אלא התרחבות מעבר למידה – אגו שהתנפח, דפוס ישן שתפס יותר מדי מקום. והנה יופי לשוני: חמץ, מצה, צמח – אותן אותיות כמעט, אותה אנרגיית התרחבות. חמץ הוא תפיחה לא מודעת; צמח הוא גדילה שיש לה שורש וכיוון. האביב מזמין להפוך התנפחות לצמיחה.

בגינון הטיפולי אני רואה כדי שזרע ינבוט צריך לאוורר אדמה ולעיתים לעקור עשבים ישנים, לא מתוך הרס אלא מתוך פינוי מקום. מה שסיים את תפקידו הופך לדשן. גם הניקיון החיצוני – הזזת רהיטים, פתיחת מגירות – הוא טקס פסיכולוגי; שינוי קטן במרחב מאפשר תנועה בנפש.

במסורות ריפוי עתיקות האמינו כי דמיון מודרך של איבר כבריא ושלם יכול להשפיע על תהליך ריפוי – לא כקסם אלא כהכוונת תודעה. לראות בעיני הרוח את הכבד נקי, זוהר, ירוק, להניח יד מתחת לצלעות הימניות ולנשום אליו. יונג דיבר על הדמיון הפעיל כגשר בין מודע ללא־מודע: כאשר אנו מדמיינים איבר חי אנו משיבים אליו קשב, והקשב עצמו הוא ריפוי.

ולכן אולי האביב מציע לנו שתי דרכים – טקס קטן בין רוח לחומר. אפשר לקחת רגע, להניח יד באזור הכבד, לעצום עיניים ולנשום לאט, לדמיון אור ירוק־זהוב מתרחב שם, נקי וזורם, מרכז משהו ישן ומתוכו מתחיל לנבוט משהו חדש. ואפשר גם לקחת דף, לכתוב עליו מילה אחת דפוס ישן, פחד, סיפור שכבר תפח מעבר למידה להרגיש אותו בידיים ואז לקרוע. לא בכעס ולא בדרמה, אלא כתנועה עדינה של שחרור. אפשר לקבור את פיסות הנייר באדמה ולתת להן להפוך לדשן. האדמה יודעת מה לעשות עם מה שאנחנו משחררים, וגם הגוף.

האביב כבר כאן.

האור כבר השתנה.

השאלה היחידה היא האם נסכים להפוך חמץ לצמח, ולנבוט יחד איתו.

... זו דעתי הצודקת ...

באמת שהפעם נשארתי בלי מילים. איך אפשר להגיד משהו רע על האביב?! אבל בכל זאת אנסה לאסוף את עצמי ולהתמודד עם אוסף דברי הבלע של גיסתי, שאולי מבינה בתקשורת ויחסי ציבור, אבל הטעם שלה בעונות הוא הזיה.

סופות חול ואובך? בגלל יומיים בשנה את פוסלת את העונה שהכי מפנקת אותנו במזג אוויר מושלם?!? באמת שזה סתם התקטננות והשמצה פרועה. ובכלל אפשר להתייחס לזה כאל הזדמנות לניקוי יסודי.

מפריע לך שהאביב קצר? קודם כל, מי כמוני יכולה להעיד על דברים קטנים ואריזות קטנות. ושנית, את לא יכולה גם לא לאהוב את האביב וגם להתלונן שהוא קצר. זה לא עובד. לוגית ביחד.

לגבי האלרגיות, אין לי מה לומר, זה בהחלט החלק הפחות חינני של האביב, אבל עדיין, כאשר שמים בצד השני של המשוואה: לבלוב, פריחות, נדידת ציפורים, טבע מתעורר ותחושת התחדשות באוויר – אז יאללה, להסתובב עם טישו זה לא הדבר הכי נורא שיכול להיות. בואי.

אבישג איילון

אני חייבת להוריד את הכובע: לאביב יש את הקמפיין הכי טוב בהיסטוריה. אם הייתי צריכה לשווק מוצר הייתי רוצה את משרד הפרסום של עונת האביב. בתור מישהי שמבינה דבר או שניים ביחסי ציבור ובתקשורת ברור לי שיש פה עבודה של איש שיווק מבריק שמכר לנו חלום בלי כיסוי במציאות הישראלית ובטח לא אצלנו בעין גדי. במונחים מקצועיים יש פה פער עצום בין הבטחה פרסומית לבין חוויית משתמש. המיתוג הוא פריחה ורוך אבל בפועל אנחנו מקבלים שרב כבד אובך צהוב שחוסם את הנוף ועיניים דומעות. זה כאילו הזמנתם חופשה בשוויץ וקיבלתם סופת חול. גם הטיימינג הוא חלק מההונאה. באירופה האביב הוא ריצה למרחקים ארוכים ואצלנו הוא פופ אפ של יומיים שנועדו רק כדי שנוכל להרגיש רע כשהקיץ נוחת עלינו בבום שבוע אחר כך. וזה עוד לפני שדיברנו על האותיות הקטנות בחוזה. מוכרים לנו ניחוח פריחה אבל שוכחים לציין שחצי מהאוכלוסייה מסתובבת עם טישו צמוד ואף סתום. הטבע לא מתעורר הוא פשוט תוקף. הקמפיין הזה רץ כבר אלפי שנים אבל בואו. אף אחד מהם בעבר לא היה צריך לנקות את האבק מהסוס שלו אבל אתם מקרצפים היום את האוטו רק כי החלטתם שאביב זו פריחה והתחדשות. בואו.

אירק איילון

צילום: דניאל ברקאי

"אפשר לקטוף את כל הפרחים, אבל אי אפשר לעצור את האביב", פאבלו נרודה

יש משהו באביב שאי אפשר לעכב. גם אצלנו בעין גדי, בלי עונות שנה דרמטיות, האור משתנה, הרוח מתרככת, והטבע מתמלא צבע. הצהוב של המדבר מתכסה ירוק עם כתמי פריחה של לבן, צהוב וסגול. משהו זז – בחוץ ובפנים. אמנם החום והיובש מלווים אותנו רוב השנה ובכל זאת, התקופה הזו מביאה איתה שינוי מורגש. הטבע פורח בעוצמה מפתיעה, ואיתו מתעורר בנו גם משהו פנימי.

אצל חלקנו, אגב, ההתעוררות הזו מגיעה גם עם אלרגיות עונתיות: סינוסים סתומים, ראש כבד, נזלת ועייפות קלה. הגוף מגיב למעבר – וזה בדיוק הרגע לעצור ולהקשיב לו.

האביב הוא עונת מעבר. וכמו שהטבע מתנקה, מתחדש ומשיל את מה שהיה – כך גם אנחנו יכולים לעשות התאמות קטנות בתזונה ובאורח החיים. הרשת מלאה בסדנאות ל"ניקוי רעלים" כאלה ואחרות (ואתם כמובן מוזמנים להצטרף לניקוי האונליין שלי), אבל גם בלי מסגרת פורמלית, אפשר לאמץ כמה צעדים פשוטים וישימים כבר מהיום.

הנה כמה רעיונות פרקטיים לחודשיים הקרובים:

1. להכניס יותר ירוקים לצלחת

ירקות ירוקים ועליים כמו מנגולד, באק צ'וי וקייל הם בחירה מצוינת לעונה הזו. הם תומכים בפעילות הכבד – איבר מרכזי במנגנוני הפינוי וההתחדשות הטבעיים של הגוף – הם מוסיפים גם רעננות וטעם מריר-עדין שמעורר את מערכת העיכול אחרי חודשי החורף בהם המערכת עובדת מעט אחרת.

2. לשתות מים. פשוט מים.

לא תה, לא קפה, לא משקאות מוגזים (כן, גם לא סודה – סליחה לחובבים בחדר האוכל). מים נקיים עוזרים לגוף לבצע את עבודתו ביעילות, מפחיתים תחושת כבדות ותומכים באנרגיה יציבה לאורך היום.

3. לחזור לשגרה מיטיבה

ארוחות בשעות קבועות ושינה של 7-8 שעות בלילה הן לא מותרות – הן בסיס. הגוף אוהב יציבות. בזמן השינה מתרחשים תהליכי שיקום והתחדשות עמוקים, וכשאנחנו מקפידים על סדר יום קבוע – הכול עובד חלק יותר.

4. לזוז

פעילות גופנית תומכת במנגוני הניקוי הטבעיים של הגוף. בעונה הזו, שבה מזג האוויר משתנה והגוף רגיש יותר, כדאי לבחור בפעילות שממריצה אך לא מתישה. הליכה בטבע, יוגה בשעות הבוקר או אימון מתון אחר הצהריים מאפשרים לגוף לנוע, להפעיל את מערכתו ולהיטיב עם תהליכי הניקוי הטבעיים, מבלי לגרום לעומס מיותר.

5. להפחית עומס מיותר מהצלחת

נסו לצמצם מזונות כבדים, מטוגנים ומעובדים, ולהעדיף אוכל טרי, מבושל ועונתי. פחות "כבדות" תזונתית = יותר קלילות אנרגטית.

6. לפתוח חלונות – גם בבית וגם בל"ז

אווררו את הבית, סדרו ארון, פנו מגירה. כן, גם זה משפיע. הסביבה שלנו משקפת את התחושה הפנימית – וכשאנחנו עושים מקום פיזי, קל יותר לעשות מקום גם לשינויים חדשים.

האביב מזכיר לנו שהתחדשות לא חייבת להיות דרמטית. לפעמים היא מתחילה בכוס מים, בעלה ירוק בצלחת או שעת שינה נוספת.

מאחלת לכם עונה קלילה, בהירה ומלאה אנרגיה.

ולמי שרוצה ללוות את התהליך בצורה מסודרת יותר – מוזמנים ליצור קשר ולקבל פרטים על סדנת ניקוי האביב שתתקיים אחרי פסח.

שני אריאק קיטה

נבחתי בנימוס – מקולרו של כלב חרדתי בקיבוץ

שמחה רבה... שמחה רבה... אביב הגיע וגם הפריחה. על העור...

מרפאת כללית עין גדי, שלום רב.

אחחח... האביב. הבוגונוויליה, הסיתוונית והאדניון כבר הנצו.

הגן הבוטני בשיא פריחתו. וגם אני. בעיקר באזור האוזניים והבטן התחתונה, במקומות אליהם רגל כלב יכולה להגיע רק עם גמישות של מתעמלת קרקע רומניה בשנות ה-70.

אני מבין ונגרש שמדובר בעונה של התחדשות. פריחה. לבלוב. התעוררות. רק שאצלי מדובר בהתעוררות בשתיים בלילה עם גרד אינטנסיבי, שמזכיר עבודות תשתית באזור תעשייה.

כשהעונה הארורה הזאת מגיעה, אני חושב שרק דני סנדרסון היקר מבין אותי כשהוא שר:

”חיידיקים נמצאים על

העצים ובשמיים,

אני כמעט ולא נושם

ולא נכנס למים.

לעולם לא מפהק בפה פתוח

עד שלא בודק את כיוון הרוח”

תושבי הקיבוץ עולים לרגל (בקלנועיות כמובן) למרפאה. כדורים, משחות, תרסיסי אף. האנטיאיסטמינים זורמים כמו מים מינרלים בברזי הקיבוץ בסופי שבוע. השמועה בשבילים אומרת, שנפתח שוק שחור למסחר בזילרג'י ובאלרג'יקס....

ולכלב? המרשם: צעקות ואיומים – לא להתגרד! מספיק! די כבר! ואחת לכמה זמן מפגש עם נעל בית ישנונית. אצלנו הרי, הגרד הוא בשביל תשומת לב וכדי לקבל ליטוף מכבודם.

וטרניר? לא בבית ספרנו. רוב הסיכויים שההוא על החמור הלבן יגיע לקיבוץ לפני סטטוסקופ של וטרניר.

אני פונה אליכם בשם ציבור ההולכים על ארבע הסובל באופן כרוני מהאביב הפורח. גם אנחנו מבקשים הכרה באקזמה!

אשמח להגיע לישיבת הצוות הבאה במרפאה כדי לסייע בהמלצות להרחבת סל התרופות ובחשיבה על שעות קבלה.

אמזיה גוררון

אביב* | ד"ר ברק דן האקדמיה ללשון העברית

כל ילד יודע ש**אָבִיב** הוא אחת מארבע עונות השנה, עונת המעבר מן החורף לקיץ, עונה המזוהה עם התחדשות, רעננות ופריחה. כל ילד גם יודע שחג הפסח איננו רק חג המצות אלא גם **חג האביב**. פסח הוא חג האביב משום שהוא חל בחודש שיצאו בו בני ישראל ממצרים, החודש שנקבע לראשון בחודשי השנה וקרוי בתורה שש פעמים **חודש האביב**, למשל: "אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֵר, שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת אֲשֶׁר צִוִּיתָךְ לְמוֹעֵד חֹדֶשׁ הָאָבִיב, כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב יֵצְאֶת מִמִּצְרָיִם" (שמות לד, יח). לימים ייקרא החודש הזה חודש ניסן. אך מהו אביב במקורו, ומדוע נקרא כך בתחילה חודש ניסן?

במכה השביעית שניחתה על מצרים, מכת ברד, מסופר שהשעורים במצרים נפגעו מן הברד "כִּי הִשְׁעֵרָה אֲבִיב" (שמות ט, לא). **אָבִיב** במקורו לא היה עונה אלא התבואה לפני גמר הבשלתה, בעודה ירוקה וגרעיניה רכים. חודש האביב היה אפוא החודש שבו התבואה במצב של אביב.

המילה **אָבִיב** גזורה מן השורש אב"ב, והוא גם שורש המילה **אָב** (ובנטייה: אָבִי, אָבוּ וכיו"ב – בדגש חזק בבי"ת). המילה **אָב** נזכרת פעמיים בתנ"ך, ומן ההקשר עולה שפירושה 'צמח צעיר ורענן': בלדד השוחי – מְרַעֵי אִיּוֹב – שואל "הֲיִגָּאָה גִּמְאָ בְּלֹא בָצָה, יִשְׁגָּא אָחוּ בְּלִי מָיִם?" (איוב ח, יא) ומשיב: "עֲדָנוּ בְּאָבוֹ לֹא יִקְטָף וְלִפְנֵי כָל חֲצִיר יִיבֵשׁ" (שם, יב) – צמח בעודו ירוק, צעיר ולח לא ייקטף, אבל בלי מים – ייבש. מוכר יותר הפסוק משיר השירים: "אֶל גִּנַּת אֶגְזוֹ יִרְדְּתִי לְרֵאוֹת בְּאֵבֵי הַנַּחַל" (ו, יא). אבי הנחל הם הצמחים הרעננים שעל גדות הנחלים, ויש המפרשים **נחל** בצירוף זה עץ תמר' על פי נח'לה בערבית.

השורש אב"ב מוכר גם משפות שמיות אחרות, ובכולן יש לו משמעויות הקשורות בצמיחה. כך למשל באמהרית, שפתם של רוב העולים מאתיופיה, המילה **אָבְבָה** מובנה 'פרח', ובירת אתיופיה – **אדיס אבבה** (Addis Abäba) – פירושה 'פרח חדש'.

היום מקובלת חלוקת השנה לארבע עונות: אביב, קיץ, סתיו וחורף. אך למען האמת באזורנו יש למעשה שתי עונות בלבד – קיץ וחורף. המילה **סִתּוֹ** מופיעה במקרא רק פעם אחת – גם כן בשיר השירים – וברור מן ההקשר שאין זו עונת המעבר בין הקיץ לחורף אלא מילה נרדפת לחורף – עונת הגשמים: "כִּי הִנֵּה הַסִּתּוֹ עָבַר הַגֶּשֶׁם חָלַף הַלֵּךְ לוֹ" (ב, יא). חלוקת השנה לארבע עונות, המקובלת באירופה ובמקומות אחרים בעולם, עולה בעברית לראשונה בימי חז"ל. ואולם בספרות חז"ל שמות העונות אינם סתיו, חורף, אביב וקיץ כי אם תקופת תשרי, תקופת טבת, תקופת ניסן ותקופת תמוז (כל תקופה, כלומר עונה, נקראת על שם החודש הפותח אותה). ככל הנראה רק בימי הביניים – בעברית של חכמי ספרד – החלה המילה **אָבִיב** לשמש במשמעותה היום לציון עונת השנה שבין החורף לקיץ.

*מבוסס על הכתוב באתר האקדמיה ללשון העברית.

אביב

אביב אביב הגיע
הוריק שדה גם כר
כל עין הוא מפתיע
בשלל פרחי הבר.

מעל נטוי רקיע
מרהיב בתכול עמוק
למטה ים ירגיע
ישלו הוא כתינוק

ואור כה רב וזוהר
ודומיה סביב
מבהיק מזיו הטוהר
עולם נאה, חביב.

מילים: אפרים תלמי
לחן: דניאל סמבורסקי

שירו של אפרים תלמי ממחיש מבחינתי את הצטיירות האביב בעיני רוחי. האביב, אכן, נראה לי כטהור וזוהר. יש בו גם צדדים מציאותיים. בתקופה זו מתחוללים בטבע דברים דרמטיים, והסביבה מתאפיינת בשינויים חדים. בסוף החורף ותחילת האביב כרי הירק גדולים יותר, להנאתם של מלחכי הצמחים למיניהם. בזמן זה הללו מתרבים, ובעקבותיהם מגיעים גם הטורפים. זהו חוק הטבע בכל מקום ואתר בו שוכנים בעלי החיים. בשמורת הטבע של עין גדי השינויים בטבע גדולים ביתר שאת. נאת המדבר מאכלסת חיות רבות, ומאוד מעניין ומלבב לעקוב אחריהן.

ההרים השגיאים והים הכחול המלוח ייחודיים בפני עצמם ואיננו יכולים לחזות כמותם במקומות אחרים. ידוע לי שחברים רבים נמצאים כאן בין היתר בגלל הנוף הבראשיתי הקסום. בדיעבד הנוף האנושי המיוחד מוסיף לרצון להשתלב במקום (כך אני מקווה). מן הסתם יהיו כאלה שדווקא יציינו את קשיי האקלים, וזה ודאי נכון. אך אני גורס שעקב הניגוד הגמור אצלנו בין הקיץ לחורף, אנו יודעים להעריך יותר את האביב. לגבינו הוא משמעותי מאוד. יהיו כאלה שיאמרו: "הוא משכנע את עצמו בגלל הימצאותו במקום הקשה הזה." אני מסכים איתם, אך מה אכפת לכם שבסופו של דבר אני שמח שאני נמצא כאן, גם אם אני מחפש סיבות להימצאותי? בכול אופן, האביב הוא תקופה נהדרת. אם לא היה אביב לא היה קיץ, אז מה אכפת לכם?...

אלי רון

מה זה?
איפה זה?
למה זה קורה?

תשובה לחידה מהחודש שעבר

א. עקבות אדם וחייה באדמה מלוחה.
ב. מעבר למרפסת של מסעדת המלון.
ג. כמה ימים לאחר שיורד גשם, כמו שקורה בשבועות האחרונים, באדמה שמכילה הרבה מלח, האדמה מתחילה להתייבש והמלח עולה מתוכה בכוח הנימיות, קפילריות, ונראה כמו קמח לבן פזור על פני האדמה שהיא שכבת חרסית ממשקעי ים המלח הקדום, "אגם ליסאן".
הפלטו שהקיבוץ בנוי עליו, כמו גם אכסניית הנוער ובית ספר שדה, הוקמו על מסלע שנקרא "חוואר הלשון".

אגם הלשון, ליסאן, [שקדם לים המלח הנוכחי] התקיים משך אלפי שנים, 60.000 שנים עד 18.000 שנים לפני זמננו, ומפלסו המרבי היה גבוה כ-230 מ' מזה של ים המלח, והשתרע מאזור חצבה בדרום עד לים כנרת של היום. על קרקעיתו נוצרו משקעים הידועים בשם "תצורת הלשון"

[באנגלית: Lisan formation] או "חוואר הלשון", המורכבים משכבות חרסיות אפורות ושל קירטון אראגוניטי לבן, וגם חומרי סחף שהכילו גם גבס ומלח. (אלי רז, ספר ים המלח 1993, עמ' 27-28).

משקעי המלח שהצטברו בשכבות עבות בעומק רב בקרקעית האגם, וסמוך לקצה הדרומי של ים המלח הן נפלטו מערבה והתרוממו ויצרו את הר סדום שרובו עשוי משכבות מלח אנכיות הנראות היום לצידי הכביש.

ים המלח נושק לרגלי הר סדום
בראשית המאה העשרים.

הר סדום שימש כמחצבה למלח בראשית המאה העשרים ועד שנות החמישים. אז הגיע כביש האספלט מדימונה למפעל האשלג והסתיים ליד מערת סדום. שם הוקמו צריפי אכסניית נוער והמשרד הראשון של המועצה האזורית תמר.
לידם הוקם מבנה שירותים שנבנה מבלוקים של מלח שנחצבו בהר סדום. שרידי המבנה נצבים עדיין סמוך לפתח המערה.

בלוק מלח מהר סדום מפוסל במי הגשם
שיצרו בו חריצים חדים כסכיני גילוח.

זה מעורר בי שאלה מדוע לא לבנות חדר מלח במלון?
דבר מקובל בתיירות מרפא.

חדר מלח - מיועד לחיזוק וריפוי לסובלים מבעיות בדרכי הנשימה, כגון: אסטמה, ברונכיטיס, נזלת כרונית ומחלות אלרגיות. החדר הבנוי מבלוקים עבים של מלח, גורם לכך שהאוויר מלוח בריכוז גבוה הדומה לתנאי האקלים במערות המלח התת-קרקעיות. השהייה בתוך חדר מלח יוצרת חוויה טיפולית המסייעת לשחרור מתחים ולהצלחת הטיפול (יד שרה).

Salt room therapy, halotherapy, is a natural, holistic approach to improving respiratory health, skin conditions, and overall well-being.

משחקי ילדים

נשאלת השאלה: באיזה משחקים שיחקו ילדי עין גדי הראשונים, שהיו רחוקים מכל ישוב? ובכן, בעיקרו של דבר הם עסקו באותם השעשועים בהם עסקו ילדים במקומות אחרים בארץ. ההורים, המטפלות ולאחר מכן המורים, ובמיוחד המורים לספורט, העבירו להם מן "העולם הישן" משחקים כגון תופסת למיניה, מחבואים, קלאס, קפיצה מעל גומי, קפיצה בחבל, סוס ארוך, סחיבת דגלים, סימני דרך ועוד ועוד. בנוסף לכך נוצקו גם דפוסים משחק מקומיים, בהתאם לתנאים המיוחדים של עין גדי: משחקים ב"גבעת הקנגורו" ומשחקי מים שהומצאו בבריכות של נחל דוד ונחל ערוגות, למשל: "סדייר", חליקות על הדשאים המשופעים בהזרמת מים בצינור.

גבעות הקנגורו

לא קנגורו ולא בטיח. כשילדי עין גדי הראשונים הגיעו לכיתה א' הייתי אמור ללמד אותם התעמלות. מתקנים לא היו, אך לעומת זאת היה הטבע בתפארתו. הגבעות הבתולות ממזרח לקיבוץ היוו מתקן שעשועים ששום אדם לא היה יכול להמציא טוב ממנו. הילדים קיפצו מעלה מטה ונחתו בשמחה בתוך הפודרה. אחד הילדים קרה בשמחה: "כמו קנגורו!", ומאז הגבעות הללו נקראות גבעת הקנגורו.

בית הספר

כפי שכבר נכתב, בית הספר הראשון נפתח בישוב הזמני, בצריף, לילדי משפחת חדש. שלומית היתה המורה והמנהלת לשני ילדיה מוטי ועמית. בית ספר לילדי הקיבוץ נפתח ב-1964. הוא כלל כיתה א' גנית, שהיו בה חמישה ילדים. צופיה היתה הגננת, המורה והמנהלת. במקרים רבים צורפו שתי כיתות לאחת מפאת מיעוט הילדים. הבטונדה מעל המסגרייה נבנתה לצורך אכלוס כיתות של בית הספר היסודי. בשנת 1973, לאחר תשע שנות לימוד בעין גדי, נסעו הילדים ללמוד בערד. באותה השנה נחנך המבנה החדש של התיכון, שהיה מיועד לילדי הקיבוץ בלבד. החל מאותה השנה החלו להשלים את הכיתות עד לכיתה י'ב.

הנסיעות לערד

החל משנת הלימודים העשירית נסעו ילדינו הראשונים יום יום לערד, ללימודים. רובם אינם זוכרים לטובה את הלמידה הרחק מן הבית. הם התקשו להסתגל לאווירה השונה מזו של בית הספר הקיבוצי. בנוסף לכך הנסיעות היו מפרכות והכבידו עליהם מאוד. אנחנו, חברי עין גדי, הפסדנו הרבה עקב חסרונם. לפני הגיעם לשלב הזה של לימודים בערד הם היו תורמים ונתרמים ביום עבודה שבועי בענף קבוע לפי בחירתם.

השתלבות הילדים בעבודה בקיבוץ

כיום בית הספר התיכון הוא בית ספר אזורי, ואין אפשרות לשלב את בנינו בעבודה בקיבוץ. כך הפסדנו חלק חשוב מהקשר הישיר בין ילדינו לבין חיי היום יום של הקהילה. יום העבודה איפשר לתלמידים לתרום ולהרגיש הרגשת שליחות. יחסי הרעות והקשר למקום התחזקו ונשאר במשך שנים ארוכות, גם לאחר שהנער או הנערה פרחו מקינם.

חברת הנעורים – חבי"ב

חבי"ב – למי שאינו יודע – פירושו חברת ילדים בוגרת. כשעברנו ללינה המשפחתית היה קיים עדיין המוסד החברתי חברת נעורים. הילדים חיו בבתי ההורים עד כיתה ט', והחל מכיתה זו עזבו את הקן הביתי ובילו בחברת הילדים – חבי"ב. אני מציין "בילו" מכיוון שבתחילה מערכת החיים באותו המקום לא היתה מאורגנת כראוי. לדעתי לא ידענו להתמודד עם חינוך של קבוצות מגוונות של נערים, שכללו גם ילדי חוץ. במשך הזמן העניינים נכנסו פחות או יותר למסלול. כשרפי איילון, מהבוגרים של בני עין גדי, נכנס לרכז את פינת הנעורים, החלה עבודה חינוכית שיטתית. קלטנו נערים מכל רחבי המדינה, כולל נערים מתכנית נעל"ה (נוער עולה לפני הורים), בעיקר נערים מהארצות הקומוניסטיות לשעבר. בשנים האחרונות משמשת פינת הנעורים כבית אך ורק לנוער נקלט, ונערי המקום רשאים להצטרף לפעולות החברתיות.

לסיום הפרק על החינוך – פרפראות: ה"חוכמות" של ילדינו הראשונים

אינני חושב שכיום אין לילדים אימרות תמימות והומוריסטיות, אך משום מה אין הן מופיעות ב"אפיקים".
אולי פעם היו חברי קהילת עין גדי יותר מעורבים בכל הנעשה, וכל ילד היה יותר שייך לכולם.

יושבים באוטובוס – יובל (3) ליד ההגה ודליה על
אחד המושבים.

כשאריה בא אומר יובל:

אבא, בוא תיסע אתנו ותחזיק את אמא!

בועז (3) רואה את מנו הולך.

בועז: הוי, מנו של האוטוקר הולך ברגל?!

תמר (3) מתבוננת בתמונה של שלושה רופאים.

תמר: יא, כל כך הרבה אווירונים באו!

(באותם הימים הרופא היה מגיע לעין גדי במטוס
פיפר).

דו שיח מחדר המיטות:

שרה'ה: ארז, איפה אמא מצאה אותך?

ארז (2): במיטה...

תומר (4): די, אני לא רוצה את הגבינה המשולשת!

פיקי: אז למה קילפת?

תומר: כי רציתי לראות איך זה מתקלף...

יואב קורא את "השדה".

אורית (3): אבא, איזה מין ספר אתה קורא?

מספר דוגמאות שליקטתי מה"אפיקים" הראשונים:
עירית (2): עמיר, תן נשיקה לבובה שלי!

עמיר (2): לא רוצה לבובה, אני רוצה לתת לך...

כמה מילדי עין גדי הראשונים נהגו להחליף את
האות למד באות יוד.

צופיה מסבירה ליאיר (3) שלחיות אין מטפלת.

יאיר: אבִי צורי הוא המטפֶּת שִי הכייבים! (אבל
צורי הוא המטפלת של הכלבים).

בדיחה מקומית:

כרמלה (מטפלת): הנה נחליאלי, ילדים!

עינת (4): יש גם ציפור דרור (דרור סנדלון).

עירית (3): יש גם ציפור שלוקי! (חבר של דרור).

תמר (2): אופיר אוכל הכל בבת אחת!

יובל (2): ואני אוכיי (אוכל) בשני וותים!

יאיר (2): כרמיה (כרמלה), תשירי לנו שיר!

יובל (2): אני אשיר – האוטו שלנו גדול וירוק...

יאיר: יובִי (יובל), זה שיר שי (של) תינוקות!

יובל (3): אמא, איפה השארתם אותי כשאת ואבא
התחתנתם?

גליה (3): איך עושים חלב?

תרזה (4): הפרה עושה חלב!

עינת (4): הפרה שותה הרבה מים ואוכלת אבקת
חלב, וככה יש חלב!

הנערה הגרמניה / קלי רימר

סופי ויורגן חיים עם שלושת ילדיהם בברלין. יורגן הינו מדען טילים בגרמניה הנאצית. השניים מתנגדים למשטר, אך בלידת ברירה משתפים עמו פעולה. באותו הזמן ליזי מתמודדת עם קשיים כלכליים עקב הבצורת הקשה בדרום ארצות הברית. היא עוברת לעיר עם אחיה ומתחתנת עם קלווין, מדען טילים. מבצע "מהדק נייר", שבו גייסה ארה"ב מדענים נאציים בכירים אחרי המלחמה, הפגיש בין השניים. מפגש זה מערער את שתי המשפחות ומציג בפניהן דילמות מוסריות ואנושיות.

אמנת נשים / חנין אל סייג'

סיפורה של אמל, דרוזית מהרי השוף בלבנון, אשר נחלצת מן העולם הפטריאכלי הדתי המחמיר בדרכה אל ההשכלה, האהבה והחירות. סיפורה של אמל הוא סיפור אוניברסלי על מקומן ומעמדם של הנשים בחברה מסורתית נוקשה. אביה מתנגד ליציאתה ללימודים גבוהים. הוא משיא אותה לבעל עסק מצליח בהיותה בת 15 בלבד. החתן המיועד מבטיח לה שלא יתנגד ללימודיה, והיא מממשת זאת. אמל חווה הרבה רגעי משבר וקשיים שונים. הבעירה הפנימית שבה מסייעת לה להיות מי שהיא באמת.

המרגל והבוגד / בן מקנטייר

פרשת הריגול שהובילה לסיימה של המלחמה הקרה. בערב חם בחודש יולי עמד גבר בגיל העמידה במרכז מוסקבה ובידו שקית ניילון, עליה היה מודפס לוגו של רשת מרכולים בריטית. גבר זה, אולג גורדייבסקי, היה קצין בכיר בקג"ב והיה גם מרגל של האם איי 6, השירות החשאי הבריטי. הוא סיפק במשך יותר מעשור למפעיליו הבריטיים מידע יקר ערך על הקג"ב ושינה את חשיבתו של המערב על ברה"מ. השקית שאחז בידו היתה אות: הוא מבקש להפעיל את תוכנית המילוט שלו מרוסיה למערב.

בלו בירד / ג'נבייב גרהם

אוצרת במוזיאון מקבלת מגבר אלמוני אוצר - בקבוק ויסקי עתיק ונדיר, שמצא טמון בבית שהוא משפץ. בשנת 1918 מטפלת אדל, אחות צעירה, בבית חולים שדה בבגליה בפצוע בשם ג'רי. הוא היה פעם כמעט שכן שלה, וכעת מאוד מרגש אותה. לחרדתה ג'רי הולך ונרפא ובקרוב ישוב לחזית. לאחר שנים השניים נפגשים שנית. הפעם הוא יהיה זה שיציל אותה.

השמים שבתוכי / אתי הילסום

אתי הילסום נולדה באמסטרדם ב-1914. יומניה נפרשים על פני השנים 1941-1943. בתחילה היא כותבת על תחושותיה כאישה וחיי האהבה שלה. השואה חודרת ליומנים בהדרגה. בספטמבר 1943 היא נשלחת לאושוויץ. אתי צועדת אל מותה בדעה צלולה ומתוך תחושה של שותפות גורל עם בני עמה. זוהי עדות מופלאה בעוצמתה על התעוררות רגשית, אינטלקטואלית ורוחנית של אישה יוצאת דופן שאיתרע מזלה לחיות בתקופה זו.

הסודות של דודה קולט / ואלרי פריין

אנייס בדיכאון. בעלה עזב אותה, היא לא ביימה סרט חדש כבר שנים. היא עצובה ובודדה. מפקח המשטרה מודיע לה במפתיע שדודתה קולט נפטרה. אנייס ההמומה יודעת שקולט נפטרה כבר לפני שלוש שנים... היא חוזרת לעיירה הקטנה שבה חיה דודתה כדי לפתור את התעלומה. קולט השאירה לאחייניתה רמזים, רשימות ומזוודה מלאה בקלטות שמע. לאט ובהדרגה אנייס מצליחה לטוות מחדש את סיפור חייה המרתק והמפתיע של דודתה.

ארץ מוצא / דון לי

ליסה היא צעירה חצי יפנית חצי שחורה שאומצה על ידי הורים אפרו אמריקנים. בגיל 25 היא נוסעת ליפן כדי לכתוב את הדוקטורט שלה באנתרופולוגיה. היא בוחנת מקרוב את תעשיית המין והאירוח ביפן עד שהיא נעלמת. טום, עובד בשגרירות הדיפלומטי אמריקני בטוקיו, מופקד על חקירת העלמותה. טום הינו חצי קוריאני חצי לבן, בחור שטחי וריקני. הוא נכנס לעובי הקורה רק כאשר אישה מסתורית שבה הוא חושק מגלה עניין בפרשה.

אביב

כָּזָה מַעוֹדוֹ: מִתְגַּלֶּה בְּמִפְתִּיעַ
וּמְשִׁיחַ, מְשִׁיחַ לֵלֵב,
בְּלִי אִמֵּר -
רַק רִמְזוֹ, רַק זֵיעַ.

אֶל גְּדֵר דְּחוּיָהּ, אֶפְרַת פְּנִים,
רַבַּת הַכְּנָעָה לַגּוֹרֵל,
קְבָצָנִים עֲלִיזִים - סִבּוּן וְחֶרְדָּל -
נִדְחָקִים בְּסֶף.

צִיץ הַגֶּנֶה - וְאֲנִי.
עוֹף הַשָּׁמַיִם - וְאֲנִי.
שֶׁהִגִּיעַנִי לַחַג הָאָבִיב - יְבָרְךָ!

רחל

